

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. София , 04.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на двадесет и втори януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Стефан Илиев
Членове:	Иванка Шкодрова Калинка Георгиева

в присъствието на прокурора Даниела Иванова Попова (Апелативна специализирана прокуратура)
като разгледа докладваното от Иванка Шкодрова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20201000601355 по описа за 2020 година

С Решение №56/08.12.2020год., постановено по наказателно дело №53/2020год. по описа на ВКС, III н.о., е отменено въззивно решение №407/25.10.2019год., постановено по ВНОХД №1244/2018год. по описа на Апелативен съд – София, НО, 2-ри състав и делото е било върнато на САС за ново разглеждане от друг състав от стадия на съдебното заседание, с оглед констатирани нарушения при оценката от въззивния съд на някои базисни данни, приети за относими към индивидуализацията на наказанието.

С присъда от 15.09.1997год., постановена по НОХД №5123/2015год. по описа на СГС, НО, 21-ви състав, подс.Е. Й. К. е била призната за виновна за това, че на 18.04.2015год. в гр.София за времето от 01.49 часа до 03.12 часа, на бул.,„Д-р Г.М. Д.” №16, в отделение по акушерство и гинекология с дейност „Н.” на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД, в стая за интензивно лечение и специални грижи за новородени, направила опит умишлено да умъртви малолетната Н.Р. Д., родена на ***г., намираща се в безпомощно състояние, чрез нанасяне на множество силни удари с ръка в областта на главата и тялото, както и чрез задушаване с ръце в областта на врата на детето, в резултат на което на малолетната Н.Р. Д. е причинена тежка черепно-мозъчна травма, свързана с фрактура на париеталната кост, обширни двустранни контузионни огнища, субарахноидна хеморагия, предимно париеготемпорално двустранно, дифузен тежък мозъчен оток със суспектни данни за частично тонзиларно вклиняване, като деянието е извършено по особено мъчителен за

пострадалата начин и с особена жестокост и е довършено, но не са настъпили предвидените от закона и искани от подс.К. общественоопасни последици - смъртта на Н.Р. Д., поради независещи от подсъдимата причини - оказана спешна висококвалифицирана медицинска помощ от лекари в МБАЛ „Токуда болница София” АД, поради което и на осн. чл.116, ал.1, т.4, пр.2, т.5 и т.6, пр.2 и пр.3 НК вр. чл.115 НК вр. чл.18, ал.1, пр.2 НК съдът ѝ е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 18/осемнадесет/години. Съдът е оправдал подс.К. по отношение на повдигнатото обвинение в частта относно това да е нанасяла удари със стъкло шише за хранене на новородени. Съобразно изискванията на чл.57, ал.1, т.2, б.„а“ от ЗИНЗС, СГС е постановил така наложеното наказание да бъде търпяно при първоначален „Строг“ режим и на осн. чл.59, ал.1 от НК е приспаднал от срока на определеното наказание „Лишаване от свобода“ времето, през което подсъдимата е била с мярка за неотклонение по делото „Задържане под стража“, а именно от 23.04.2015год. до 24.09.2015год., както и времето през което и била с мярка за неотклонение по делото „Домашен арест“, а именно от 24.09.2015год. до 22.07.2016год. С присъдата, СГС е осъдил подс.К. да заплати на гражданската ищца Н.Р. Д., чрез нейните родители и законни представители Р. Й. Д. и С.П. Т. –Д., сумата от 400 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на деянието, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането 18.04.2015год. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 1000лв., представляваща направени разноски в наказателното производство – заплатен хонорар за защита на адвокат. С присъдата, подс.К. е осъдена да заплати 16 000лв. в полза на съдебната власт, по сметка на СГС, представляваща държавна такса върху уважения размер на разгледания в наказателното производство граждански иск.

Постъпила е в срок жалба и допълнение към нея срещу така постановената присъда от защитата на подс.К.- адв. Ж. и адв. Я.. По изложените в тях и в съдебно заседание съображения, се иска въззивната инстанция да постанови друга такава, с която да отмени обжалваната присъда и да признае подс.К. за невиновна и я оправдае по повдигнатото обвинение. Твърди се, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена от незаконен състав, при опорочено досъдебно и съдебно производство, възприета фактическа обстановка при изопачаване на доказателствения материал по делото в нарушение на принципа на чл.107, ал.3 от НПК. Наведени са и доводи за явна несправедливост на наложеното наказание. Възраженията са в следните насоки: 1/ Оспорват се изводите на първоинстанционния съд за наличието на пряк умисъл при осъществяване на деянието, повдигнато ѝ като обвинение, с оглед липсата на доказателства в тази връзка . Според защитата подсъдимата е имала възможност при желание да убие бебето,което не е сторила; липсва мотив за извършване на деянието; предприети са действия да бъде оказана медицинска помощ на пострадалата с оглед влошеното ѝ здравословно състояние. 2/Налице са доказателства относно личността на подсъдимата и за професионалните ѝ качества, които я характеризират като ползваща се с добро име в обществото и на работното място. 3/ Изтъкват се и условията на работа и многобройни нарушения на трудовото законодателство – полагане на повече от 12 часови смени, при 8 часов работен ден, полагане на труд от

подсъдимата при неподписан граждански договор от нейна страна, незаконна работа едновременно на трудов и граждански договор с болницата, незаконна принуда за преминаване от редовна смяна на работа на смени със застъпващи се графици, необходимото време за идване и прибиране от работа, системна липса на кадри и масово текучество на персонала поради организационни неуредици в болницата и липсата на задължителните медицински прегледи на персонала. Във връзка с така твърдяното за множество тежки и системни нарушения на медицинското законодателство, освен направения разбор на събраните гласни доказателства пред първата инстанция, се сочат Докладът на ИА „Медицински одит“, Докладът на ИА „ГИТ“ относно множество тежки и системни нарушения по трудовото законодателство и извършената вътрешна проверка за случилото се в болницата. 4/ Сигнализирането на органите на реда в един много по-късен момент и на управителните органи на болничните заведения „Токуда“ и „Софиямед“, включително и незаконосъобразно „разпознаване“ по направените записи от ръководството на болничното заведение. 5/ Посочва се, че направеният запис по своята правна същност представлява ВДС и като такъв има своята регламентация, същият е в нарушение на чл.198, ал.1 от НПК, чл.32, ал.2 от Конституцията на РБ, ЗЗЛД и на актове на ЕС свързани с регламентация на възможността за излъчване на програми, показващи жестокост и насилие. Според защитата, излъчването на кадри от този запис в интернет пространството е довело до уличен натиск във вреда на подсъдимата в наказателния процес и до манипулиране на показания на свидетели. Всичко това е довело до „елиминирание“ презумпцията за невинност по отношение на подс.К., а от тук е нарушено правото ѝ на защита – натиск върху подсъдимата и нейната защита, определяне на тежки мерки за неотклонение, незаконно измъчване и последващо нанасяне на побой от съдебната охрана при конвоирането, необективни експертизи с оглед незаконното изтичане на записите в интернет пространството, отказ да бъдат премахнати записите от интернет мрежата и да бъде разследвано лицето, което е качило същите. 6/ Наведени са доводи за допуснато съществено процесуално нарушение още от момента на образуване на ДП, изразяващи се в незаконен арест и принуда да даде обяснения, несвоевременно назначаване на служебен защитник в производството във връзка с първите проведени процесуални действия по разпознаване на лицето и разпита на същото, незаконна СПсЕ, едностранчиво проведено разследване, наличие на лица, които не са били разпитани като свидетели, незаконосъобразно изземване на записващото устройство и унищожаване на оригиналния запис, извършена видео техническа експертиза без да бъде иззета документацията на камерите, неправилно съхраняване на ВДС/медицинската документация/, довело до манипулиране на същото. 7/ Нарушение на чл.9 от ЗСВ и чл.9 от НПК при определяне на наблюдаващ прокурор и работа по една версия – не е изследвана възможността за причиняване на ЧМТ при изпускане на бебето, носенето на ръце на бебетата при забрана за това, незаконно разпознаване и освидетелстване, наличие на документи с поправки и неустановяване на лицето, извършило същите, наличие на непреведени документи от чужд език, обърнати и неотнормирани такива, наличие на документи, касаещи друго обвинение на СРП за други деца, незаконосъобразно несъбиране на всички относими доказателства,

предадени от болничното заведение ВДС, а не иззети по надлежния ред и то само частични такива. 8/ Допуснато съществено процесуално нарушение при предявяване на разследването /чл.15, ал.2, чл.55, ал.1, чл.99, ал.1, чл.227, ал.1 и чл.203, ал.1 от НПК/– отказ да се даде възможност на защитата да се запознае с иззетите записи от охранителната камера, направени възражения и искания от защитата в протоколите за предявяване на разследването по които не е взето отношение от страна на прокурора. 9/ Незаконосъобразни действия на прокурора във връзка с твърдяното за работа по една от възможните версии на разследването, т.с. наличие на тенденциозно разследване, довело до невъзможност да бъде разкрита обективната истина по делото и до изопачаване. 10/ Наведени са доводи относно наличие на пороци в обвинителния акт – не отговаря на изискванията на НПК /неизяснена изцяло и селективно пресъздадена фактическа обстановка, липса на фактология относно обективната страна на деянието, механизмът на същото и смекчаващите вината обстоятелства, 11/ Опорочено съдопроизводство – провеждане на делото и постановяване на присъдата в продължаваща медийна кампания и журналистически тормоз; медийни изяви на прокурора; незаконен отказ на съда и прокуратурата да се премахнат записите от интернет и продължаващите медийни публикации и въздействието им върху съда, вещите лица и свидетелите; незаконни съдебни състави /неизбирането на случаен принцип на останалите членове на съда освен докладчикът/; прилагането на протоколи от съдебни заседания, проведени на 21.01.2016год., 17.03.2016год., 18.04.2016год., 03.06.2016год., които протоколи според защитата са с невярно съдържание, както и несвоевременно издаване на преписи от същите; отказът на съда да се правят записи по реда на НПК на съдебните заседания; неправилна поредност в разпита на свидетелите /при направено искане от защитата първи да бъдат разпитани законните представители на ГИ и ЧО/; незаконно провеждане на разпити на свидетели /разпит на свидетелите в присъствието на ГИ и ЧО преди последните да бъдат разпитани/; осуетяване на своевременното явяване на свидетели, толерирано от съда, с цел да бъде променен редът за разпит на свидетелите; допускане на външни лица да препредават на свидетели казаното от разпитаните преди тях свидетели; недопустимо негативно отношение към защитата и извършени срещу него злоупотреби с власт; непълнота на доказателствата /неразпитани лица, имащи отношение към обстоятелствата по делото; отказ да бъде отворен служебния шкаф на подсъдимата и опишат вещите; отказ от назначаване на експертизи; толериране от съдебния състав на прокурора – изнасяне на делото от съда; препятстване от прокурора за установяване на обективната истина; неоснователно възражение на прокурора по доказателствените искания на защитата; представяне на статии, касаещи системни пороци в дейността на прокуратурата; неуважени отводи на състава на съда, при наличие на основания за това – липса на заповед за назначаването на член – съдията и съдебните заседатели от състава на съда; приемането на веществени доказателства без преглед; незаконосъобразен извод на съда, че не са налице съществени пороци при разследването; лишаване на подсъдимата от защита, обвинителния акт не отговаря на законовите изисквания; приемане на незаконосъобразна КСППЕ; незаконно арестуване на подсъдимата; неотвеждането на прокурора от участие в съдебното заседание /с оглед да спре публикацията в интернет на

записа от болницата и да се издири лицето отговорно за това, неразпитани свидетели, несъбрана документация относно охранителните камери, несъбрани доказателства за допуснати нарушения на медицинските стандарти в „Софиямед“, ненаправен оглед на гардероба на подсъдимата в болницата и незапечатването му, наличие на непреведени документи и нечетливи такива, с поправки, зачерквания и забелвания, внесен опорочен обвинителен акт, неизяснена фактическа обстановка, недопустими медийни изяви на прокурора/ 12/ За наличието на пороци в Съдебно-психиатричните и психологически експертизи: изготвена след незаконен арест на подсъдимата; неотчитане на всички фактори оказали влияние върху поведението на подсъдимата на инкриминираната дата; неуважен отвод на вещите лица, 13/ Относно пороците в съдебните експертизи на снетите видеозаписи /незаконна забава в предаването на копия от записите на защитата и само на част от тях; разпознаване по недостатъчни характеристики на образа от записа; липсват оригинални записи; наличие на прекъсванията в записите, разлика във времето от записа с астрономическото такова./ 14/ Пороци в СМЕ и ДСМЕ: изготвяне на експертизата въз основа на част от доказателствата по делото, проследяване на състоянието на детето в болничните заведения – „Софиямед“ и „Токуда“ по свидетелски показания, въз основа на неверни твърдения за плач на детето; не е взето в предвид бездействието на лекарите в „Софиямед“ след установяване на влошеното състояние на детето- не е била използвана наличната апаратура за констатиране влошеното състояние на детето, не е подадена цялата информация за детето при преместването му в болница „Токуда“; неверен извод на петорната СМЕ за характера на причинената телесна повреда, тъй като: не е прилагана хирургическа интервенция, а само медикаментозно лечение, детето не е душено, налице е обективна невъзможност подсъдимата да е причинила ЧМТ. 15/ Липса на идентификация на подсъдимата и бебето – незаконно разпознаване на подсъдимата от комисия на болницата, отказ да се допусне съдебно-антропологическа експертиза, 16/ Свидетелски показания, противоречащи на истината. 17/Изтъква се неправилност и недоказаност на обвинението в съдебното решение - постановено при медийна кампания, незаконен съдебен състав, липса на идентификация на подсъдимата, негодни доказателства, превратно възприемане на истината, отказ да бъдат допуснати доказателства от страна на защитата – назначаване на нова СППЕ, криминалистическа такава, повторна СМЕ, комбинирана експертиза за идентификация образа на подсъдимата, незаконно приемане и описване на писмени документи по реда на чл.283 от НПК, недопускането на бащи на други бебета като свидетели.

Въз основа на така изложеното, защитата на подсъдимата счита, че присъдата е постановена в разрез със закона, тъй като е налице манипулирано разследване, в съда е внесен незаконосъобразен обвинителен акт, самият съдебен процес е проведен от незаконно формиран съдебен състав, при преднамерено осуетяване разкриването на обективната истина, не е проведен в съответствие с изискванията на НПК, при недопустима и незаконна обществена манипулация, при незаконосъобразни действия на прокурора.

Против присъдата, в частта относно размерът на наложеното наказание

„Лишаване от свобода“, е подадена и жалба от страна повереникът на частния обвинител и граждански ищец Н.Р. Д., действаща чрез родителите си и нейни законни представители – Р. Й. Д. и С.П. Т.Д.. Твърди се, че справедливост по отношение на наказанието може да бъде постигнато с определяне на такова „Доживотен затвор“, тъй като първата инстанция не е отчела като отегчаващо вината обстоятелство проявената агресивност, злост, омраза, ярост спрямо новороденото, което е било само на три дни. В допълнението към въззивната жалба са уточнява, че всички установени действия от подсъдимата към пострадалата, характеризират първата като хладнокръвна, безсърдечна и опасна за обществото. В посоченото допълнение са наведени доводи, че следва да се вземе в предвид и професията, която е упражнявала подсъдимата и увреждането, получено от пострадалата. Въз основа на всички тези доводи, се прави искане въззивният съд да измени присъдата, като определи наказание „Доживотен затвор“.

В съдебно заседание представителят на АП-София прави искане първоинстанционната присъда да бъде потвърдена, тъй като е налице правилен и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства относно обективната и субективна страна на състава на престъплението по чл.116, ал.1, т.4,5 и 6, във вр. чл.115, във вр. ч.18, ал.1 от НК.

Повереникът на гражданския ищец и частен обвинител Н.Р. Д. - адв.М.Д., поддържа въззивната жалба по изложените в същата съображения. В пледоарията си, излага аргументи, че присъдата е правилна и законосъобразна в частта относно дадената правна квалификация на деянието, което е направено по един обоснован начин, въз основа на всички доказателства, които съдът е разгледал и в тяхната цялост. Според повереникът, в мотивите на атакуваната присъда, СГС дал задълбочен анализ на всички косвени доказателства и тяхното местостоеене към преките такива, същите са били обект на преценка и на касационен контрол, като касационната инстанция е приела съдебните актове за правилни, законосъобразни и обосновани, допълнени със становището и виждането на първата втора инстанция по отношение на приложението на чл.58 от НК и по отношение на умисъла. В пледоарията се поддържа искането въззивната инстанция да определи наказание „Доживотен затвор“ по вече сочени в жалбата и в допълнението към нея аргументи. Повереникът пледира жалбата на подсъдимата да бъде оставена без уважение, тъй като изтъкнатите доводи в същата са неоснователни, както и че не са налице обстоятелства, които да разкриват изключително смекчаващи вината обстоятелства.

Законният представител на частния обвинител и граждански ищец Н.Р. Д. - нейният баща Р. Й. Д. поддържа казаното от повереника и иска адекватно наказание за подсъдимата.

Защитникът на подсъдимата Е. Й. К. - адв.Ж.Ж. пледира за отмяна на присъдата като неправилна и несправедлива. Според защитата са налице основанията на чл.55 от НК или на чл.58а от НК, поради което следва да бъде определено наказание във връзка с

посочените текстове, като размерът на същото бъде определен под най-ниският такъв, предвиден в закона. Според защитата предотвратяването на летален изход за пострадалата се е дължало изцяло на действията на подсъдимата. Акцентираща се и на семейното ѝ и материално състояние – грижата за възрастни родители, обстоятелството че е вдовица и сама отглежда двете си деца. Излагат се доводи, че подсъдимата е имала продължителни тежки дежурства, както и че не е целяла и допускала смъртта на пострадалата. Прави се искане да не бъдат ценени събраните доказателства във въззивното следствие – двете СМЕ, в предвид че същите не отговарят на Наредба №2 и са дадени в нарушение на чл.17 и чл.26 от същата. По отношение на СМЕ на пострадалата, същата е била изготвена без преглед на пострадалата и не е изяснен въпросът какво е състоянието на същата към днешна дата, а от тук налице ли е и причинно следствена връзка между деянието и поставената диагноза на пострадалата. Прави се искане и за изменение на размера на уважения граждански иск, тъй като според защитата същият е прекомерно завишен и не отговаря на критерия за справедливост по чл.52 от ЗЗД.

Защитниците на подсъдимата, конституирани като такива по реда на чл.91, ал.2 от НПК, нейните родители Р.Н. Ш. и Й.К. Ш., поддържат аргументите на адв.Ж..

Подсъдимата Е. Й. К., в предоставеното ѝ право на лична защита, поддържа казаното от адв.Ж. и моли за снизхождение при вземане на решението от въззивния съд.

В последната си дума подсъдимата Е. Й. К. заявява, че няма какво повече да добави извън казаното.

Съдът, като прецени изложените в жалбите доводи и след като провери изцяло правилността на проверявания съдебен акт, в съответствие с изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Подсъдимата Е. Й. К. е родена на ***г. в гр. ***, живее в гр.***, обл.***, ул. „***” №10А, българка, българска гражданка, вдовица, с полувисше образование, неосъждана, безработна, ЕГН *****. Същата е завършила през 1996г. Полувисшия медицински институт-гр.Враца с присъдена квалификация „Акушерка” и от 1996г. е работила без прекъсване по специалността си в различни лечебни заведения - Общинска болница - Самоков, МБАЛ „Самоков” ЕООД и ЕТ „Д-р Димитър Бубураков” ИППМН. Подсъдимата членува в Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи/БАПЗД/. УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД е лечебно заведение, чиито Управител към м. април 2015г. е св.Й. Л. П.. В лечебното заведение е разкрита Клиника по Акушерство и гинекология, в която се осъществява дейност по медицинска специалност „Н.”. Началник на клиниката към м. април 2015г. е св.В. И. Н., а завеждащ - св.Н. Б. В.. Подсъдимата с трудов договор №913/07.03.2014г. е назначена да изпълнява длъжност „Акушерка“ в отделение „Н.” на МБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД и е постъпила на работа на 10.03.2014г. Тази длъжност подсъдимата е изпълнявала до 30.04.2015г., когато по силата на Заповед №550А/22.04.2015г. на Управителя на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД във връзка с инкриминираните по

настоящото дело събития, подсъдимата Е. Й. К. е уволнена дисциплинарно на основание чл.188, т.3 от КТ. Съгласно чл.8.2 от подписания лично от подсъдимата Е. Й. К. трудов договор тя е декларирала, че „всички лични документи, респективно данни се предоставят доброволно, вкл. събраните чрез видеонаблюдение” /т.1, л134-л.135 от ДП/. При изграждането на сградата на болницата въз основа на Договор №103/22.03.2012г. между собственика на сградата „ИЗТОК ПЛАЗА” ЕАД (наемодател на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД) и „ИНФОТЕХ” ООД в сградата е осигурено видеонаблюдение чрез професионална система за видеонаблюдение, включваща камери, хранване и записващи устройства. Камера била поставена и в стаята за интензивно лечение и специални грижи за новородени в Клиниката по акушерство и гинекология, отделение „Н.”. Камерата е поставена над врата на стаята и била закрепена неподвижно. Камерата е модел KPC132ZER. Сигналът на камерата се подава в записващо устройство (DVR) HIKVISION с оригинален софтуер на производителя. Достъп до записващото устройство и записаните файлове от камерата имал единствено св.С. К. - Ръководител на информационни и комуникационни дейности в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД.

По силата на трудовия договор, подсъдимата се задължавала да полага труд по осем часа дневно, но съобразно Правилника за вътрешния ред на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД смените на акушерките в отделението по Акушерство и гинекология на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД, в която се осъществявала и дейността „Н.” били 12 часови - дневна от 07.30 часа до 19.30 часа и нощна от 19.30 часа до 07.30 часа. Поради липсата на достатъчно кадри, назначени на щат в отделението, се налагало да се осигуряват и лица, които да работят дейността „акушер” не само по трудов, но и по граждански договор. Подсъдимата Е. Й. К. също осъществявала такава допълнителна дейност, като основание за това бил Договор за извършване на работа чрез личен труд от 28.03.2014г., неподписан от страна на подсъдимата, като тя знаела за съществуването му. По този договор подсъдимата К. получавала по 60 лв. на допълнително дежурство. Необходимостта от непрекъснат режим на работа в отделението по Акушерство и гинекология с дейност по Н. на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД изисквала често да се поемат в драстично нарушение на трудовото законодателство по две поредни дванадесет часови смени. Подсъдимата К. била съгласна с това нещо, тъй като имала материални затруднения, което налагало да поема и допълнителна работа извън УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД. Изработването на две последователни 12-часови смени спестявало от една страна на подсъдимата К. разходи за пътуване до гр.Самоков, но в същото време я преуморявало. В УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД липсвали условия за сън на акушерките в сектор „Н.”. Поради посочените причини, през месец март 2015г. подсъдимата Е. Й. К. поела седем 24-часови дежурства (на 05.03.2015г.-06.03.2015г., на 08.03.2015г.-09.03.2015г., на 13.03.2015г.-14.03.2015г., на 17.03.2015г.-18.03.2015г., на 19.03.2015г.-20.03.2015г., на 24.03.2015г.-25.03.2015г. и на 29.03.2015г.-30.03.2015г.). През месец април 2015г. до момента на инкриминираното събитие подсъдимата Е. Й. К. имала три такива дежурства - от 07.30 часа на 06.04.2015г. до 07.30 часа на 07.04.2015г., от 07.30 часа на 09.04.2015г. до 07.30 часа на

10.04.2015г. и от 07.30 часа на 17.04.2015г. до 07.30 часа 18.04.2015г.

С молба от 20.03.2015г. подсъдимата Е. Й. К. поискала и от ръководството на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД било разрешено подсъдимата К. да ползва платен годишен отпуск за 2015г. в размер на 5 дни, считано от 20.04.2015г.

Работните смени няколко дни преди датата на инкриминираното деяние били както следва:

На 15.04.2015г. дневна смяна в отделение „Н.” на Клиника по акушерство и гинекология на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД от 08.00 часа до 20.00 часа била свидетелката д-р В. И. Д., а от 07.30 часа до 19.30 часа - дежурен акушер била св.Ж. И. Ч..

Нощна смяна на 15.04.2015г. срещу 16.04.2015г. от 20.00 часа до 08.00 часа била свидетелката д-р Н. С. П. - П., а от 19.30 часа до 07.30 часа като акушер - подсъдимата Е. Й. К..

На 16.04.2015г. дневна смяна от 08.00 часа до 20.00 часа била свидетелката д-р С. Д. А., а от 07.30 часа до 19.30 часа - като акушер св.К. Б. Г.-Д..

Нощна смяна на 16.04.2015г. срещу 17.04.2015г. от 20.00 часа до 08.00 часа била свидетелката д-р В. И. Д., а от 19.30 часа до 07.30 часа - като акушер св.К. К. С..

На 17.04.2015г. дневна смяна от 08.00 часа до 20.00 часа била свидетелката д-р А. Ф. К., а от 07.30 часа до 19.30 часа - като акушер подсъдимата Е. Й. К..

Нощна смяна на 17.04.2015г. срещу 18.04.2015г. от 20.00 часа до 08.00 часа била свидетелката д-р Н. С. П. - П., а от 19.30 часа до 07.30 часа като акушер - подсъдимата Е. Й. К., която продължила започнатото сутринта на 17.04.2015г. дежурство.

Св.С.П. Т.Д. постъпила в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД за планирано раждане на 13.04.2015г. в 08.30 часа, като самото раждане било насрочено за 14.04.2014г. и следвало да се осъществи по метода на „цезаровото сечение“. Това било второ раждане за св.Т.Д.. На ***г. в 10.04 часа св.С.П. Т.Д. родила живо и здраво дете от женски пол, без отклонение в здравословното състояние, тежащо 3 230 гр. и дължина 52 см. Обиколката на главата била 34,5 см. Бебето изплакало веднага. Раждането е водено от св.Д. Т. В.-А.. Операцията минала без усложнения. Непосредствено след операцията св.Т.Д. била настанена за наблюдение в следродилен сектор. Детето било отнесено в отделение „Н.". Детето било наречено от родителите си - св.С.П. Т.Д. и св.Р. Й. Д. - Н.. При изследванията на бебето Н.Р. Д. не били установени никакви проблеми или отклонения. Детето било напълно здраво, наддавало, хранело се с адаптирано мляко, поради невъзможност майката да кърми с оглед приемани от нея лекарства. Детето било давано на майката при възможност.

На 16.04.2015г. св.Т.Д. била преместена в определените стаи за родилки в

УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД. Същият ден - след задължителната визитация, бебето Н. било дадено на майката. През целия ден на 16.04.2015г. св.С.П. Т.Д. имала достъп до детето. Н. била видимо добре, хранела се с апетит, била спокойна. Бебето било активно и в добро състояние и на следващия ден - 17.04.2015г. До стаята на майката детето било превозвано с кошче на колела, в което било поставено и в което спяло.

След обяд на 17.04.2015г. ,при съпругата си, дошъл на свиждане св.Р. Й. Д. с голямото им дете. При тях била докарана и пострадалата Н.Р. Д., която била напълно здрава, весела и се хранела с охота. След свиждането св.Т.Д. закарала с кошчето новородената Н. при дежурния акушер - подсъдимата Е. Й. К. за вечерен тоалет на детето. След вечерния тоалет бебето Н.Р. Д. било поставено в кошчето си в стаята за интензивно лечение и специални грижи за новородени, заедно с още четири деца. Кошчето било поставено отдясно спрямо входната врата на стаята (над която се намирала описаната по-горе охранителна камера), като било средното (второ) кошче в редица от три кошчета. Четвъртото кошче в стаята се намирало точно срещу врата под прозореца на стаята, а петото кошче се намирало вляво от входната врата. В стаята било включено дежурно осветление. Децата били неспокойни и плачели, което се чувало в стаята срещу тяхната, в която били свидетелките М. П. Б. и Е. М. Х., които поради различни причини били под въздействието на успокоителни по повод на извършени медицински интервенции. В стаята при децата през различни периоди от време влизала подсъдимата Е. Й. К., която се занимавала с бебета - давала им хана и вода, завивала ги, наблюдавала ги.

През нощта дежурният лекар - св.Н. С. П.-П. спяла в своя кабинет, който бил оборудван с легло. Подсъдимата К. се намирала в отделението, като се видяла за малко със св.Д.И. П. - дежурен акушер в Отделението по Акушерство и гинекология. Дежурен лекар в същото отделение бил свидетелят д-р Г. К. И., който също спял. След 00.00 часа на 18.04.2015г. единствената, която била будна в отделението, била подсъдимата Е. Й. К.. Същата предприела агресивни действия срещу бебетата в стаята за интензивно лечение и специални грижи за новородени и особено по отношение на бебето Н.Р. Д.. Действията спрямо последната били в следната последователност и вид:

В 01:49:00 часа бебето Н.Р. Д. започва да мърда с глава и да плаче.

В 01:49:15 часа подсъдимата Е. Й. К. се приближава към количката и протяга ръка към детето Н..

В 01:49:18 часа подсъдимата К. с дясна ръка издърпва завивката на детето към долния край на количката, спрямо главата на детето и в 01:49:19 - 01:49:20 часа с лява отворена ръка нанася два удара в главата на бебето Н.Р. Д..

В периода 01:49:25 -01:49:27часа подсъдимата К. нанася с юмрук с дясна ръка един удар в тялото на детето и два удара със свит юмрук на дясната ръка с насочен надолу с долната част на юмрука в главата на бебето.

В 01:49:28 часа подсъдимата К. взема Н.Р. Д. от количката в ръце, като нанася два удара с отворена длан по посока тялото на детето в 01:49:33 - 01:49:34 часа, а в 01:49:39–01:49:40 часа нанася още един удар с длан в тялото на бебето, докато го държи с лява ръка, след което в периода 01:49:41-01:49:46 часа подсъдимата К. слага детето Н. в количката, като то е с отворена уста.

В периода 01:49:47–01:49:48 часа подсъдимата К. хваща Н. с лява ръка и в 01:49:49 часа ѝ нанася удар със свит юмрук на дясната ръка с долната част на юмрука в главата на бебето.

В 01:50:08 часа подсъдимата К. лицето завива Н.Р. Д. със завивка.

В 01:50:19-01:50:21 часа подсъдимата К. оправя завивката на детето Н.

В 01:50:34 - 01:50:35 часа подсъдимата К. със свит юмрук на дясната ръка с долната част на юмрука нанася три удара в главата на детето Н., след което в 01:50:38 отново оправя завивката на детето.

В 01:50:39 подсъдимата К. с отворена длан нанася един удар в горната част (теменната част) на главата на детето Н.Р. Д..

В 01:50:46 часа подсъдимата К. слага лявата си ръка пред лицето на детето, а дясната ръка върху главата на детето и в 01:50:47 – 01:50:48 часа извършва натиск с дясна ръка върху главата на Н.. В 01:50:49 часа подсъдимата К. отново натиска главата на детето.

В 01:50:50 - 01:50:51 часа подсъдимата К. нанася един удар с свит юмрук на дясната ръка с долната част на юмрука в главата на бебето Н..

В периода 01:50:58 – 01:51:03 'часа подсъдимата К. оправя завивките на Н.Р. Д. и в 01:51:08–01:51:09 часа с разтворена дясна ръка натиска Н. по шията. Натискът продължава до 01:51:11.

След това в периода 01:51:16 – 01:51:54 часа подсъдимата К. права стои от страна на долната част на кошчето спрямо краката на детето и го наблюдава.

В 01:52:06 часа подсъдимата К. отново започва да наблюдава детето Н. до 01:52:14 часа.

До 01:53:02 часа подсъдимата К. остава в стаята и наблюдава кошчетата с деца и в 01:53:03 часа тя излиза от стаята.

В 02:49:09–02:49:10 часа бебето Н.Р. Д. се размърдва и в 02:49:15 часа подсъдимата К. влиза в стаята, като отива и наблюдава детето Н., след което в 02:49:18 часа поднася шише с биберон към устата на Н..

След това подсъдимата започва да се занимава с другите деца, намиращи се в стаята, като в 02:49:45 часа се обръща към количката с бебето Н. и в 02:49:50–02:49:55 часа подсъдимата оправя завивката на детето.

В 02:50:16 часа подсъдимата напуска стаята с деца и се връща в 02:51:29 часа, като се отправя към количката на Н.Р. Д..

В 02:51:30 часа подсъдимата К. се навежда над количката на детето Н., като с дясна ръка, свита на юмрук, нанася един удар в главата на детето, а с лява ръка държи цилиндричен предмет с формата на шише с биберон.

В 02:51:31 часа подсъдимата К. нанася още един удар с юмрук в главата на детето, с дясна ръка свита на юмрук, с долната част на юмрука.

В 02:51:34 часа подсъдимата К. слага шишето с биберон в устата на Н.Р. Д. и с дясна ръка, свита на юмрук, с долната част на юмрука нанася в 02:51:35 – 02:51:36 часа два удара по главата на детето.

До 02:51:47 часа подсъдимата К. с лява ръка държи шишето с биберон към главата на Н., а с дясната си ръка оправя завивката на детето.

В 02:51:48 часа подсъдимата К. се изправя и вдига ръцете си от кошчето на Н..

В 02:51:51 часа подсъдимата К. с лява ръка хваща Н.Р. Д. в областта на главата, а с дясна ръка държи шишето с биберон към устатата на детето, като до 02:52:10 часа тя държи първо с дясна, после с лява ръка шишето с биберон към устата на детето и започва да оправя завивката, а в 02:52:11 часа подсъдимата К. слага дясна ръка върху глава на детето.

В 02:52:12-02:52:14 часа подсъдимата К. се изправя и вдига ръце и в 02:52:15 часа със свита дясна ръка тя нанася два удара в долната част на тялото на детето.

В 02:52:19 подсъдимата К. изважда с лява ръка шишето с биберон от устата на детето и в 02:52:20 с дясна ръка хваща бебето Н. за лявата ръчичка и го вдига от креватчето с една ръка, като в 02:52:22 часа хваща детето за тялото с лява ръка и почва да го разтръсква силно и енергично с две ръце, а от 02:52:22 часа отдалечава дясната си ръка от тялото на детето и в 02:52:23 часа с отворена дясна ръка подсъдимата К. нанася удар в предната част на лицето на детето, след което го обръща във въздуха с лице надолу.

В 02:52:25 часа подсъдимата К. взема кърпа или лигавник от леглото на детето и в 02:52:26 часа слага кърпата (лигавника) на челото на детето, като в 02:52:29 часа подсъдимата К. държи с дясна ръка Н., чиято глава е над рамото подсъдимата и със свита лява ръка, държаща кърпата (лигавника), нанася два удара в главата на детето.

В 02:52:33 часа подсъдимата К. държи Н.Р. Д. с дясна ръка с длан за гърба и

разтърсва енергично и силно бебето във въздуха. Това продължава до 02:52:37 часа.

В 02:32:38 часа подсъдимата К. се обръща към количката на бебето Н., като носи детето към количката и 02:52:44 часа го оставя в легнало положение в кошчето по корем.

В 02:52:45 – 02:52:46 часа подсъдимата К. държи шише с биберон в дясната си ръка и оправя завивката на Н., която е отворила уста и маха с дясна ръка. В 02:52:50 часа подсъдимата К. поставя шишето с биберон в устата на детето и започва да оправя завивките.

В 02:52:53 часа подсъдимата К. хваща Н. с лява ръка за главата, като с дясна ръка продължава да държи шишето с биберон.

В 02:52:54 часа подсъдимата К. подвигва главата на Н. от легнало положение и я изтласква отново в легнало положение.

В 02:52:57 – 02:52:59 часа подсъдимата К. отново с лява ръка хваща главата на Н.Р. Д. и я дърпа рязко към левия край на количка.

В 02:53:01 часа подсъдимата К. с дясна ръка, свита на юмрук, нанася удар в предната част на главата на Н.Р. Д., след което отново поставя шишето с биберон в устата на детето.

До 02:53:12 часа подсъдимата К. оправя завивки на детето, като в 00:53:14 часа с лява ръка докосва главата на детето, като до 02:53:22 часа оправя завивките на детето. След това подсъдимата К. се изправя права до леглото на бебето Н. и започва да го наблюдава. Това продължава до 02:53:36 часа.

В 02:53:38 часа подсъдимата К. оправя нещо пред главата на Н., наведена към количката и в 02:53:42 часа с дясна ръка нанася удар към главата на детето.

В 02:53:51 часа подсъдимата К. се навежда към кошчето на Н. и с двете си ръце притиска тялото й. Това продължава поне до 02:54:27 часа, като активно движи ръцете си по посока тялото на Н.Р. Д..

В 02:54:27 часа подсъдимата се изправя и отива към друго дете в стаята.

В 02:54:37 часа подсъдимата К. се връща към средното кошче в дясната редица от три кошчета (кошчето на Н.Р. Д.) и се навежда над него, като до 02:55:04 часа подсъдимата К. наблюдава детето.

В 02:55:18 – 02:55:19 часа подсъдимата К. се изправя и започва да наблюдава детето Н., като до 02:55:47 часа на два пъти се навежда към кошчето на детето.

В 02:56:04 часа подсъдимата К. нанася с дясна ръка два удара в тялото на детето и в 02:56:07 – 02:56:08 часа с лява ръка повдига завивката на детето.

В 02:56:10 – 02:56:11 часа подсъдимата К. нанася още два удара по главата на Н.Р. Д..

В периода 02:56:13-02:56:18 часа подсъдимата К. оправя завивки на детето, като извършва енергични действия с тяло и ръце и в 02:56:21 – 02:56:22 часа нанася още два удари по горната част на тялото на детето.

В 02:56:38 часа подсъдимата К. се изправя от долната част на кошчето Н.Р. Д. и я наблюдава, като в периода 02:56:41-02:56:45 часа с дясна ръка извършва движения около главата на детето, а в 02:56:46 часа с дясна ръка извършва движение към устата на детето.

В периода 02:56:47 – 02:56:49 часа подсъдимата К. с две ръце оправя завивки на детето и го докосва в областта на главата и в 02:56:55 часа завърта леко главата на детето.

В 02:57:00 часа подсъдимата К. се изправя до долната част на креватчето на бебето Н. и до 02:57:34 часа я наблюдава.

В 02:57:46 подсъдимата К. отново се изправя до долната част на кошчето на Н. и гледа детето в кошчето.

В 02:58:05 подсъдимата К. се навежда към кошчето и с лява ръка се протяга към главата на детето и оправя завивката.

След това подсъдимата К. започва да се занимава с друго дете в съседно кошче и да оправя завивката му.

В 02:58:14 часа подсъдимата К. се обръща рязко към кошчето на Н.Р. Д., отмята завивка на детето с лявата ръка и насочва дясната си ръка в посока на детето, като го хваща за крака и в 02:58:17 часа подсъдимата К. с дясна ръка три пъти удря тялото на бебето Н.Р. Д. в детското креватче, след което я поставя в кошчето и се навежда плътно над детето и до 02:58:32 часа го притиска.

В 02:58:34 часа подсъдимата К. завива Н. и се отдалечава от нея.

В 02:58:42 часа подсъдимата К. се връща към количката на Н.Р. Д. и извършва действия в кошчето, като в 02:58:49 часа дясната на ръка на детето се вдига нагоре, тези неустановени действия с детето Н. продължават до 02:59:34 часа.

В периода 02:59:45 – 02:59:46 часа подсъдимата К. с дясна ръка нанася два резки удара в главата на бебето.

В периода от 02:59:50 часа до 03:00:02 часа подсъдимата К. е наведена към кошчето на детето и извършва движения с ръце по посока на тялото на детето.

В 03:00:12 часа подсъдимата К. се отдалечава от леглото на бебето Н., но в

03:00:14 часа отново се връща към кошчето на детето и я наблюдава.

В периода 03:00:50 часа до 03:00:57 часа подсъдимата К. е изправена между креватчето на Н. и съседното креватче и извършва неустановени действия с ръце спрямо бебето Н..

След това подсъдимата К. се отдалечава от креватчето на Н. и започва да оправя косата си до 03:01:24 часа, като я привързва на опашка тип „кок“.

В 03:01:25 часа подсъдимата отново отива към креватчето на Н.Р. Д. и започва да оправя завивките ѝ до 03:01:39 часа.

В периода от 03:01:50 часа до 03:02:25 подсъдимата К. е с лице към креватчето на Н.Р. Д. и извършва неустановени действия с ръцете си спрямо бебето, като в 03:02:29-03:02:33 часа подсъдимата нанася два резки удара с дясна ръка по тялото на бебето.

В 03:02:50 часа подсъдимата излиза от стаята с детските кошчета.

До 03:11:44 часа в стаята с деца се намират само кошчетата с деца.

В 03:11:46 часа подсъдимата Е. Й. К. влиза в стаята и започва да се занимава с децата, като ги завива и оглежда.

В 03:12:19 часа подсъдимата К. се обръща към креватчето на бебето Н.Р. Д. и в 03:12:20 часа с дясна ръка притиска тялото на детето към кревата.

В 03:12:27 часа подсъдимата К. удря с дясната си ръка тялото на бебето, след което до 03:12:49 часа активно движи ръцете си в посока на тялото на Н..

В периода от 03:13:41 часа до 03:13:47 часа подсъдимата наблюдава кошчето на Н.Р. Д., след което се занимава с другите деца в стаята и в 03:14:40 часа напуска стаята с новородени.

На сутринта на 18.04.2015г. около 06.00 часа новородените деца били откарани при техните майки. Единствено детето Н.Р. Д. не било заведено при св.Т.Д.. Подсъдимата К. обяснила на майката, че детето било с жълт цвят и съмнение за развита се жълтеница. Поради това подсъдимата К. събудила дежурния лекар - св.П.-П., която отишла до креватчето на детето в стаята за интензивно лечение и специални грижи за новороденото и още сънена, извършила повърхностен преглед на детето, като назначила изследвания за ниво на кръвният билирубин. Резултатите от изследванията показвали, че същият е в норма и не се налага фотолечение на детето Н.Р. Д..

В периода между 07.30 часа и 08.00 часа подсъдимата К. предала смяната си на следващата акушерка - св.М. Д. Д., а св.П.-П. - на следващия дежурен лекар /св.А. Д. М./, като съобщила за съмненията за жълтеница на детето Н. и за резултатите от изследването на

кръвта.

Св.М. в периода между 08.00 часа и 08.30 часа извършила физически преглед на бебето Н.Р. Д. и констатирала, че детето е отпуснато, бледо и сивкаво, като плаче неспокойно. Св.М. установила и повишена температура - 37,9°. За св.М. това били признаци на инфекция на организма и назначила допълнителни кръвни изследвания. Опитите на св.М. да захрани детето с адаптирано мляко в спринцовка, не дали резултат, което наложило поставянето на венозен източник и вливане на глюкоза в организма на детето. От назначените изследвания се констатирало, че Н.Р. Д. има много нисък хемоглобин - 86 г/л при нормална стойност 145 и хематокрит 24,6%, което сочело за тежка анемия. В кръвните изследвания липсвали данни за инфекция на организма на детето.

Предвид получените показатели св.М. взела решение за извършване на кръвопреливане. На св.Т.Д. било обяснено, че детето не може да бъде изписано, тъй като се налагало извършването на кръвопреливане, поради нисък хемоглобин. Били предприети действия по кръвопреливане. Същото започнало в 14.00 часа и завършило в 18.30 часа. Абокат бил поставен в крачето на бебето Н. от св.Ц. К. М. - акушер в сектора по акушерство и гинекология, защото св.Д. не успяла да го постави в подходяща вена.

След завършване на кръвопреливането в 18.30 часа св.М. забелязала, че пострадалата Н.Р. Д. има оток на лявото око, но отдала това на позата, в която лежало детето. Св.М. дала след кръвопреливането на детето Н.Р. Д. адаптирано мляко, но при вземането на детето от св.Ч. - акушер от следваща смяна, то повърнало част от млякото.

Около 19.30 часа на 18.04.2015г. за смяна в отделение „Н.“ на УМБАЛ „СОФИЯМЕД ООД пристигнала св.В. И. Д.. Св.М. при предаването на смяната казала на св.Д. за извършеното кръвопреливане, поради което св.Д. решила да направи обстоен преглед на детето Н.Р. Д.. При прегледа последната установила увредено общо състояние на детето, което било бледо, със синкав оттенък на кожата, оточна болезнена глава, повишен мускулен тонус на ръцете и извито тяло, детето плачело неспокойно и реагирало болезнено на прегледа, с оток по клепачите на очите. Това състояние на детето силно притеснило св.Д. и тя незабавно се обадила на дежурния лекар в отделение „Н.“ на МБАЛ „Токуда болница София“ АД - св.Е. В. С.-И., за да поиска транспортирането на детето в МБАЛ „Токуда болница София“ АД. Отделение „Н.“ на МБАЛ „Токуда болница София“ АД било с по-високо ниво на компетентност и между УМБАЛ „СОФИЯМЕД ООД и МБАЛ „Токуда болница София“ АД бил сключен договор за предаване на деца при подобни по-тежки случаи. Св.С.-И., която била с по-малък стаж и още специализирала неонатология, след получаване на сигнала незабавно се обадила на св.М. В. К. - лекар със специализация и дългогодишна практика, която следвало да поеме от св.С.-И.” дежурството в МБАЛ „Токуда болница София“ АД, като я помолила да дойде по-рано.

Около 20.00 часа в УМБАЛ „СОФИЯМЕД ООД пристигнала специално оборудвана за подобни случаи линейка на МБАЛ „Токуда болница София“ АД и с

транспортен кувьоз. Св.С.-И. и акушера св.Р. Т. Б. се качили в отделението по Н. на УМБАЛ „СОФИЯМЕД ООД. Там св.С.-И. съвместно със св.Д. извършили общ преглед на детето Н.Р. Д., за да се установи дали подлежи на транспорт към МБАЛ „Токуда болница София” АД. При този преглед св.С.-И. също констатира увреденото състояние на детето-бледосинкав цвят на кожата, отпуснато телце, на моменти свръхвъзбудимо, като плачело болезнено. Детето било сложено в транспортния кувьоз на МБАЛ „Токуда болница София” АД и с линейката на болницата, която пътувала със специален режим за движение с включени светлини звуци, около 20.30 часа Н.Р. Д. била приета в МБАЛ „Токуда болница София” АД. По време на транспорта детето било включено към монитор, перфузор и кислородоподаване, като постоянно се следяла температурата на детето. Транспортирането минало без инциденти.

В МБАЛ „Токуда болница София” АД бил подготвен екип за посрещането на детето с ръководител св.М. В. К.. При качването на детето в отделението по Н. на МБАЛ „Токуда болница София” АД бил извършен незабавно подробен преглед на бебето Н.Р. Д. от св.К. и св.С.-И.. При този преглед било установено много тежко състояние на детето-цялата глава била оточна, с насинявания, детето било много бледо, с нарушено съзнание, плачело болезнено, имало затруднено дишане и повишена температура от 38,5°. При прегледа детето изпитвало силни болки, което наложило да бъде обезболено и седирано с фенотарбидил и дормикум. След приемането на тези медикаменти, Н.Р. Д. се успокоила и св.К. опипала главата на детето чрез палпация, при което констатира силно изразен оток на меките тъкани в дясната тилна област, което сочело на счупване на дясната парietална черепна кост. Била направена рентгенова снимка на черепа на детето и снимка на белия дроб във връзка със затрудненото дишане. Било извършено и ултразвуково изследване чрез трансфонтанелна ехография, при която се видяло, че детето имало мозъчен оток и съспект на сянка за кръвоизлив в третия мозъчен вентрикул. Рентгеновата снимка потвърдила предходната констатация, както и счупването на дясната парietална кост на главата.

След консултация по телефона между св.К. и св.Р. Ц. М. - началник отделение „Н.” при МБАЛ „Токуда болница София” АД, било взето решение да се извърши разширено образно изследване на черепа и мозъчните структури чрез компютърна аксиална томография (скенер на мозъка). От изследването на скенера ясно била видяна фрактурата на дясната парietална черепна кост, кръвоизлив, както и множество кръвоизливи в паренхимата на мозъка и в мозъчните стомахчета с няколко огнища на контузия в мозъчното вещество. Резултатите показали и силно изразен мозъчен оток с начално вклиняване на мозъчните тонзили, в които се намирили центрове ръководещи дишането. Независимо от извършеното кръвопреливане в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД, продължавал да съществува и анемичния синдром на бебето Н.. Съвкупността от уврежданията била животозастрашаваща за Н.Р. Д.. След консултации с неврохирург била отхвърлена възможността за оперативна интервенция и св.К. взела решение за консервативно лечение с медикаменти, които да коригират анемията и мозъчния оток. Детето било интубирано и поставено на кислородотерапия-

апаратна вентилация до 23.04.2015г., а до 28.04.2015г. постепенно опасността от смърт на Н.Р. Д. била преодоляна.

По повод състоянието на Н.Р. Д. на 21.04.2015г. сутринта била свикана Лекарска консултативна комисия с различни специалисти от болница МБАЛ „Токуда болница София” АД. След запознаване с цялата медицинска документация св.Г. И. Н. - професор по рентгенология (известна като К.), категорично посочила, че увреждането на бебето Н.Р. Д. се дължи не на изпускане на детето, а на синдром на „малтретираното дете”. Членовете на ЛКК единодушно решили, че при Н.Р. Д. се касае за множество удари, нанесени в областта на главата на новороденото дете, което сочило на умишлена човешка проява и предложили на ръководството на МБАЛ „Токуда болница София” АД да информира ръководството на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД и разследващите органи за тази констатация.

Междувременно още вечерта на 18.04.2015г. майката на детето Н.Р. Д. - св.С. П. Т.Д. се свързала със св.Д. Т. В.-А. по телефона и я уведомила за случая. На следващия ден 19.04.2015г. св.В.-А., която била извън гр.София, се информирала за състоянието на детето. В УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД сутринта на 19.04.2015г. от дежурния лекар вече била получена информация за констатираните при постъпването на Н.Р. Д. в МБАЛ „Токуда болница София” АД увреждания. Св.В.-А. информирала по телефона своя началник - св.В. И. Н. - началник на Клиниката по акушерство и гинекология в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД за случилото се. На 20.04.2015г./понеделник/, първи работен ден след опита за убийство на бебето Н.Р. Д., св.Н. незабавно уведомил ръководството на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД и Управителя на болницата - св.Й. Л. П. за станалото. Със Заповед №453/20.04.2015г. на Управителя на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД на св.С. К. в качеството му на Ръководител на информационни и комуникационни дейности в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД било наредено да извърши проверка на записите от камерите, намиращи се в Клиника по акушерство и гинекология към УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД за периода 16.04.2015г.-18.04.2015г. Със Заповед №454/20.04.2015г. на Управителя на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД била назначена и комисия в състав св. Н. В., св.В. Н. и св.Р. Ч. със задача да извършат вътрешна проверка в Клиниката по Акушерство и гинекология във връзка със случая на Н.Р. Д..

На 22.04.2015г. св.К. изготвил докладна за извършената проверка и предоставил част от записите на назначената комисия. Комисията извършила преглед на предоставените записи в присъствието на св.Н. Ф. и св.А. Н.. Всички присъстващи на прожектирането на записите разпознали подсъдимата Е. Й. К. като акушерката, нанасяща жестокия побой над бебето Н.Р. Д. и единодушно предложили на управителя на болницата да се предприемат мерки за уволнение на подсъдимата К., сигнализиране на БАПЗГ за отнемане на професионалните ѝ права и да бъде подадено съобщение до органите на досъдебното производство за извършено престъпление.

Още същия ден ръководството на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД подало сигнал до органите на СДВР-01РПУ и с извършен на 22.04.2015г. оглед на местопроизшествие - стоята

за интензивно лечение и специални грижи за новородени (т.1, л.12-л.13 от ДП), е започнало настоящето наказателно производство при условията на чл.212, ал.2 НПК. Ведно с провеждане на посоченото процесуално-следствено действие оглед на местопроизшествие и обективизирането му в протокол, са били разпитани и редица свидетели - родителите на пострадалата Н.Р. Д., лекари и акушерки от УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД и МБАЛ „Токуда болница София“ АД.

С протокол за доброволно предаване (т.1 л.132 от ДП) св.С. К. в качеството си на Ръководител на информационни и комуникационни дейности в УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД предава на разследващ полицай 1 бр. CD с надпис „запис АГ 18.04.2015 г от 00:43 – 18:23“, на който са копирани записите от охранителната камера в стаята за новородени.

На 22.04.2015г. е предадена на разследващите органи от св.Н. Ф., в оригинал и цялата медицинска документация, изготвена в УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД за раждането на бебето Н.Р. Д. и за дежурствата и графичите в болницата (т.1, л.258 от ДП).

На 23.04.2015г. сутринта подсъдимата Е. Й. К. била посетена в дома си в гр.*** от полицейски служители и била задържана и конвоирана до сградата на 01 РУ-СДВР в гр.София. Там в 09.00 часа е изготвена заповед за задържане на подсъдимата К. за 24 часа (т.1 л.262 от ДП). В 17.35 часа на 23.04.2015г. на подсъдимата К. е назначен служебен защитник (т.1, л.267 от ДП) и в 18.17 часа на същата дата на подсъдимата е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и пр.3, т.4, пр.2 и т.5 НК вр. чл.115 НК вр. чл.18, ал.1, пр.1 НК (т.1 л.269-л.270 от ДП).

По същото време от неустановен по настоящето производство източник в интернет са публикувани извадки от видеозаписите, веществено доказателство по делото, и в средствата за масова информация и общественото пространство се нагнетява огромно напрежение, свързано с призови за насилие срещу подсъдимата Е. Й. К., чието име е изнесено в пресата от източници, които са свързани или с органите на досъдебно производство, или с ръководството на УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД.

Обществената истерия предизвиква проверки на компетентни държавни органи - Изпълнителна агенция „Медицински одит“ и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, при които се установяват поредица от нарушения, извършени от ръководството на УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД на трудовото и здравното законодателство, като са дадени предписания за отстраняването им и са наложени административни наказания.

На 19.05.2015г. е извършен повторен оглед на местопроизшествието, при който в присъствието на разследващ полицай, две поемни лица и два броя технически помощници, един от които специалист по информационни технологии в Дирекция „Компютърни информационни системи“-МВР, е извършен и оглед на система за видеонаблюдение и съхраняваните файлове. При този оглед със съдействието на системния администратор на

УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД - св.С. К., чрез неговия администраторски достъп и парола със програма „FILES BACKUP” върху външна флашпамет „Kingston DataTraveler 100 G4“, са прехвърлени всички записи от охранителната камера в стаята за новородени за времето от 00.00 часа на 17.04.2015г. до 00.00 часа на 19.04.2015г.

На 28.05.2015г. е извършен оглед на веществените доказателства, предадени на 22.04.2015г. и на 23.04.2015г. от св.Н. Ф., при което са разпечатани пликите, в които те са съхранявани, описани са подробно, фотографирани са, след което са запечатани в нови пликите (т.2, л.354-л.360 от ДП).

Във въззивното производство пред първия състав на САС, разгледал делото, е било проведено въззивно съдебно следствие на осн. чл.332 от НПК. Допуснат е разпит на св.Д. И. К., която е била настанена в една стая със св.С. Д. /майка на пострадалата Н./ в периода 14.04.2018год. - 18.04.2018год. Назначена е и изслушвана съдебно-психиатрична и психологическа експертиза и експертиза в областта на трудовата медицина, касаеща подсъдимата, както и СМЕ относно състоянието на пострадалата Н.Р. Д..

В показанията на св.К. е заявила, че до 18.04.2018год. не е забелязала никакви здравословни проблеми по отношение на бебето Н.. Вече на 18.04.2018год. в стаята на свидетелките, от подсъдимата К. е било донесено, за да бъде нахранено бебето на св.К., а на св.Д. било съобщено, че бебето Н. не е в добро общо състояние, нямало нищо общо с визията от предишните дни след раждането си.

Видно от заключението на КСППЕ и експертиза в областта на трудовата медицина, въз основа на съвременните знания и опит по отношение на същността и развитието на Бърнаут /синдром професионално прегаряне/, с оглед на професията на под.К., интензивният график с минимална почивка не може да е довел до замъглено съзнание, поради прегаряне или по – известно като синдром „Бърнаут“, т.нар.болест на професионално изчерпване, в периода от 09,30часа на 17.04.2018год. до 08,00часа на 18.04.2018год. Вещите лица са изложили в заключението си, че посоченият синдром не е моментно, а трайно състояние с отпечатък върху цялостната ежедневна дейност и поведение на засегнатите. Според вещите лица няма убедителни данни за развитието на синдрома на Бърнаут у подс.К. с оглед на упражняваната от нея професия – колегите ѝ разказват че се е отнасяла отговорно към задълженията си, без оплаквания и конфликти; няма и никакви данни за и от изследвания за здравето и субективните оплаквания на персонала от отделението, където е работела подсъдимата, във връзка с охрана на труда и безопасност в болницата. Бърнаут – синдромът на професионално изчерпване се развива най-често в професионалните области образование и здравеопазване, поради което и професията на медицинските служители е рискова, особено на медицинските сестри, грижещи се за хронично болни пациенти с тежки здравословни и емоционални проблеми /психиатрия, онкология и др./ в продължителен контакт с тях. Поведението на човек с установен синдром на Бърнаут, се изразява в липса на мотивация и деангажираност с

работата, коренно противоположно на първоначалното поведение при навлизане в кариерата, равнодушие и безразличие към потребностите на зависими от него хора, пълна апатия и понижено чувство и обем на услугите и влошени самооценка, благополучие и оценка на собствената професионална ефективност на засегнатия, без никакво желание за учене или промяна. От натрупания до сега опит, според вещите лица, няма данни за проява на явна агресия от професионалисти с изразен Бърнаут-синдром. Характерното за тях е дистанциране, развитие на цинично, дехуманизиращо отношение и поведение към тези, за които по презумпция отговарят, изразяващо се в отдръпване и безразличие към потребностите и проблемите и болката на зависимите от професионалиста пациенти, ученици и т.н. и бездействие от типа напр. „ако плаче, мен какво ме интересува гладно ли е, има ли нужда от повиване, не е мой проблем“. За Бърнаут-синдрома не са характерни бели петна в паметта за извършени действия, налице е трайна промяна в поведението /не само професионалното/, като апатия, безразличие и намалена активност. Развилите Бърнаут-синдром не се чувстват повече свързани с любимата някога работа, която им става безразлична след 1-2 години и повече хронично натоварване в неблагоприятна работна среда и тежки изисквания, с които многократно се опитват да се справят, но неуспешно. Могат да осъзнаят, че развиват именно такъв синдром, само ако имат необходимите знания в областта. Професионалистите, стигнали по различни причини до напреднала фаза в развитието на Бърнаут-синдрома просто не се интересуват повече от работата си, изпълняват „служба по предписание“ – извършват само предписаното, необходимото, насила, по задължение, колкото да не ги уволнят от работа, отнасят се безразлично към работата си и проблемите на хората, с които работят, но осъзнават действията си.

При проведеният разпит на вещото лице доц.Б. Ц., взела участие при изготвянето на посочената КППЕ е-за и експертиза в областта на трудовата медицина, вещото лице изрично е заявила становището си, че при състояние на Бърнаут-синдром, е налице пълна апатия, депресия и равнодушие, което изключва активното действие на агресията. Заключение е дадено въз основа на събрани по делото данни, без да е бил провеждан преглед на подсъдимата. В съдебно заседание е посочено, че бърнаута възниква и е характерен за специалистите, които в началото са високо мотивирани, ентусиасти да бъдат върхът в своята работа. Ако се приеме, че Бърнаута е изгаряне, то изгаря само този, който е „горял“. Според вещото лице доц.Ц., не може да изгориш и стигнеш до Бърнаут, ако в началото не си горял в професията, така че да има стрес, натоварване, недоспиване. Действително, всяка работа, е свързана с някакво натоварване, но не това е смисъла на Бърнаута. В такъв смисъл, по отношение на подсъдимата К., е налице данни само за едно рутинно изпълняване на професионалните ангажменти, не е показала амбиции да се развива в професията си. За отговора на въпросите, поставени с допускането на експертизата, не е било необходимо личен преглед на подсъдимата, тъй като Бърнаута е свързан с работа и след като е налице едно прекъсване на същата от 2018год. насам, провеждането на личен преглед, би довело до изясняване на психичното състояние към момента на прегледа, но не и към датата на деянието. Относно намалената

работоспособност във връзка с нощни смени, са правени изследвания във връзка с работа, която изисква високо внимание, напр. оператори в АЕЦ, работещи на конвейър, шофьорите на дълъг път, т.с. налице е пропускане на сигнали и отговори, бездействие.

Видно от заключението на СМЕ, назначена в рамките на въззивното съдебно следствие, касаеща състоянието на пострадалата Н.Д., последната е с прекарана в ранен неонатален период тежка ЧМТ-счупване на дясна теменна кост, кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка вляво инфратенториално, мозъчен оток, начално малкомозъчно вклиняване, с последващо добро двигателно и невропсихологично развитие. Регистрирани са ЕЕГ/електроенцефалографски/ абнормалности в кърмаческа възраст, без клинична изява на епилептични пристъпи. На две годишна възраст, пострадалата Н. отключва следтравматична симптоматична епилепсия с три непровокирани фокални пристъпи с прогресия към двустранни тонично-клонични пристъпи, ЕЕГ огнищни паркосизмални промени в дясно Т-О и е на системно лечение с АЕМ-конвулекс. Поставяне на диагноза Епилепсия, се базира на Националния консенсус за диагностика и лечение на Епилепсията. Епилепсията е мозъчно заболяване, при което се наблюдават поне два непровокирани /или провокирани/ пристъпа, наблюдавани през период по – голям от 24 часа, т.с. диагнозата е клинична, а ЕЕГ изследването не поставя само по себе си диагнозата – липсата на абнормалности в ЕЕГ не изключва диагнозата епилепсия. Само въз основа на епилептиформена активност в ЕЕГ, но без съответна клинична изява, не може да се постави диагноза „Епилепсия“. Според заключението на вещите лица, при пострадалата Н. е налице пълно припокриване на критериите за поставяне на диагноза „Епилепсия“ – три непровокирани епилептични припадаци – фокални пристъпи с прогресия към двустранни тонично-клонични пристъпи, клинично-електрофизиологична корелация – фокалност на пристъпите предимно за леви крайници и ЕЕГ абнормалности Т-О в дясно, с пряка причинно-следствена връзка на ЕЕГ промените с претърпяната ЧМТ в неонатален период. Следтравматичната епилепсия по своя медикобиологичен характер реализира признака „Постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота“. Вещите лица са дали заключение, че към настоящия момент-изготвяне на експертизата, здравословното състояние на детето е добро, но това не изключва поставената диагноза. Постигнатото подобрение в ЕЕГ изследването, на фона на провежданото лечение с Конвулекс, не води до извода че е налице излекуване, а само за контрол на пристъпите. За излекуване може да се приеме когато пациента е без пристъпи за поне 10 години и без прием на антиепилептични медикаменти през последните пет години. По отношение на пострадалата Н. е налице редовно проследяване от детски невролог, няма последващи пристъпи, но продължава да приема Конвулекс. Изчезването на епилептиформената активност в ЕЕГ в хода на провежданото противоепилептично лечение, означава, че лечението е ефективно, като към момента не се налага ново МТР изследване. Последното се провежда при терапевтична резистентност на епилепсията и/или прогресиращи промени в неврологичния статус, което към настоящия момент, не са установени при пострадалата Н..

Според приетата експертиза, подсъдимата Е. Й. К. не страда от психично

заболяване, към момента на извършване на деянието. Същата е могла да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. При нея към момента на деянието липсват симптоми на екстремна умора, депресия или „бърнаут“, независимо от обстоятелството, че е работила в условията на пренатоварване, голяма ангажираност и извънредно дежурство.

При така изложеното от фактическа страна, видно от събраните по делото доказателства, включително и пред въззивната съдебна инстанция, изводът на СГС за това, че в резултат на действията на подсъдимата Е. Й. К. в ранните часове на 18.04.2015г. в периода от 01.49 часа до 03.14 часа на новороденото Н.Р. Д. /на три дни/ са причинени тежка черепно-мозъчна травма, свързана с фрактура на париеталната кост, обширни двустранни контузионни огнища, субарахноидна хеморагия, предимно париетотемпорално двустранно, дифузен тежък мозъчен оток със суспектни данни за частично тонзиларно вклиняване, които без навременната и своєвременна високоспециализирана медицинска помощ, оказана от лекарите в УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД (чрез кръвопреливане) и в МБАЛ „Токуда болница София“ АД (чрез последващото лечение след постъпването на детето в 20.30 часа в МБАЛ „Токуда болница София“ АД) по неминуем начин биха довели до смъртен изход за детето, са правилни и законосъобразни. Налице е изпълнителното деяние на разпоредбата на чл.116, ал.1, т.4, пр.2, т.5, т.6 пр.2, пр.3, във вр. чл.115, във вр.- чл.18, ал.1 от НК, каквото е и повдигнатото от прокуратурата обвинение и за каквото подсъдимата е била призната за виновна от първата инстанция.

Направените констатации от първата инстанция, включително и извършения анализ на доказателства, се споделят и от въззивния съдебен състав, поради което и не се намери за нужно да бъдат преповтаряни.

Правилно и законосъобразно е прието, че обясненията на подсъдимата Е. Й. К. /т.6, л.38 от съдебното производство/ следва да бъдат приети като верни в частите, в които подсъдимата описва своето социално положение и житейска история, доколкото съвпадат с писмените документи по делото, а и няма основание да се съмнява в тези обяснения в тази тяхна част; в частта относно описанието на това, какво подсъдимата е сторила сутринта на 18.04.2015г., след като е видяла тежкото състояние на бебето Н.Р. Д., потвърждаващи се с показанията на майката - св.Т.Д. и с показанията на дежурния лекар - св.П.-П.. При останалия анализ на дадените обяснения на подсъдимата, СГС правилно и законосъобразно е приел обясненията на подсъдимата Е. Й. К. като напълно опровергани от останалия доказателствен материал по делото и израз изцяло на защитната позиция, възприета от подсъдимата, да отрича своето участие в опита за убийство на бебето Н.Р. Д. и да прехвърля отговорността за тежкото състояние на детето, обективно установено още сутринта на 18.04.2015г., на други лица.

Първоинстанционният съд е направил анализ на свидетелските показания, при което правилно и законосъобразно е приел и кредитирал като последователни, логични и

вътрешно непротиворечиви тези на свидетелите Р. Й. Д. - баща на пострадалата Н.Р. Д., С.П. Т.Д. - майка на пострадалата Н.Р. Д., д-р Н. С. П.-П., д-р М. В. К.; Н. С. Ф.; д-р В. И. Н.; д-р Н. Б. В.; М. Д.; д-р А. Л.; д-р С. Д. А.; К. К. С.; М. Д. Д.; д-р В. И. Д.; Ж. И. Ч.; д-р Д. Т. В.-А.; д-р А. Д. М.; д-р Й. Л. П.; д-р Р. К. Ч.; С. Д. К.; Е. М. Х.; д-р А. В. И.; д-р А. Ф. К.; д-р Р. Ц. М.; д-р В. М. А.-М.; д-р Е. В. С.-И.; Ц. К. М.; М. П. Б.; проф. д-р Г. И. Н.; д-р Д. Н. Х.-Н.; д-р В. Л. М.-К.; К. Б. Г.-Д.; Д.И. П.; М. Л. Б.; Р. Т. Б.; д-р Г. К. И..

По отношение на основния източник на информация относно деянието и неговото авторство, а именно приобщените веществени доказателства – видеозаписи от охранителната камера, намираща се в стаята за интензивно лечение и специални грижи за новородени в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД, макар и веществено доказателство да е създадено извън рамките на наказателния процес, но не с цел да послужи за нуждите на съдопроизводството, поради което изводът на първоинстанционния съд, че същото може да се ползва като източник на доказателство при формиране на изводи по съществото на делото, се споделя и от настоящия съдебен състав. Видеозаписите са приобщени по надлежния ред към материалите по делото като веществено доказателство по смисъла на чл.109, макар и доброволно предадени, а не по реда на чл.159-163 от НПК и нефигуриращ способ на доказване по смисъла на чл.136 от НПК, то с оглед на разпоредбата на чл.159 от НПК това е допустима от закона възможност за подпълване на доказателствената маса в наказателното производство. На тях е записано цялостното поведение на подсъдимата К. в инкриминирания период от време, като са фиксирани поне 39 удара по детето. Наред с това са записани и периоди, в които подсъдимата с фигурата си закрива действията си от камерата, с извършвани активни движения по отношение на бебето Н.. По отношение на последната, са фиксирани и множество притискания с ръце по главата на детето, душене по шията на бебето, силни разтръсквания, обръщане на детето с главата надолу, а и други насилствени действия. Първоинстанционният съд е отговорил обстойно на направените възражения относно законността на тези записи и липса на нарушение на конституционно гарантирано право по чл.32, ал.2 от Конституцията на Република България, които се споделят и от въззивния състав - записът е извършен на законно основание, от охранителната система на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД, монтирана при построяването на сградата; на входовете на болницата е имало предупреждение за извършваните видеозаписи с цел охрана; подсъдимата К. е знаела за извършването на видеозаснемане в сградата на болницата и е дала своето писмено съгласие за това в чл.8.2 от подписания от нея трудов договор при постъпването ѝ на работа в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД. След като върху видеозаписите са фиксирани пряко следи от извършено престъпление, съгласно разпоредбата на чл.109 от НПК и съобразно трайната съдебна практика, същите могат да бъдат използвани като пряко доказателство за извършеното деяние в качеството на веществено доказателство, фиксирало следите от престъплението. Посочените видеозаписи се съхраняват върху различни материални носители, събрани независимо един от друг. За всеки един материален носител е изготвен съответен процесуален документ за приобщаването му към делото, което е станало с протоколи за доброволно предаване от

22.04.2015г. (т.1, л.123 от ДП), с който св.С. К. е предал първия компактдиск, върху който са записани и първите видеофайлове, изтеглени от него от системата за запис (DVR) на 20.04.2015г. На 19.05.2015г., при извършения повторен оглед на местопроизшествието, в присъствието на разследващ полицай, две поемни лица и два броя технически помощници, един от които специалист по информационни технологии в Дирекция „Компютърни информационни системи”-МВР, е извършен и оглед на система за видеонаблюдение и съхраняваните файлове и отново доброволно и със съдействието на системния администратор на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД - св.С. К. чрез неговия администраторски достъп и парола със програма „FILES BACKUP” върху външна флашпамет „Kingston DataTraveler 100 G4“ са прехвърлени всички записи от охранителната камера в стаята за новородени за времето от 00.00 часа на 17.04.2015г. до 00.00 часа на 19.04.2015г. И в двата случая, както е приел първоинстанционният съд, е спазена процедурата за предоставяне на записите на разследващите органи, като отново е налице и съгласие от засегнатото от огледа юридическо лице, поради което и в случая не е необходимо извършване на принудително действие по изнемване на компютърните информационни данни, респ. разрешение или одобрение от съд. Правилно и законосъобразно е отразеното от първоинстанционния съд, че освен липсата на процесуално нарушение при приобщаването на видеозаписите от охранителната камера на болницата, то е налице и експертно изследване в рамките на две назначени и изслушани технически експертизи, в които вещите лица са изразили подробни и обосновани становища относно автентичността на записите, както и липсата на данни за каквото и да било манипулиране на същите.

Неоснователни са възраженията на защитата относно нерегламентираното „изтичане“ на видеозаписи в интернет – пространството, което е довело до нагнетяване на обществено напрежение, а от тук и невъзможност подсъдимата К. да осъществи защитата си в пълен обем. Тези възражения са били предмет на обсъждане и от първата инстанция. Правилно и законосъобразно е прието от СГС, че се касае за неустановен в настоящото производство начин на публикуване на видеозаписите в интернет-пространството. Въпреки това, тяхното публикуване по никакъв начин не е повлияло на обективността при оценката на доказателствата от първата инстанция и върху защитата на подсъдимата, като съдът се е ръководил от основните принципи на закона, включително и по отношение на презумпцията за невиновност. Твърденията в жалбата относно незаконен арест от страна на органите на МВР на територията на гр.Самоков, както и тези за оказан тормоз, заплахи и побой, неосигуряване на защита, не намират опора в доказателствата в ДП от една страна, а от друга страна при събиране на доказателствата в съдебната фаза, съдът се е ръководил от принципите на закона за обективен и справедлив процес и едва при постановяване на присъдата, съдът е изразил своето становище относно въпроса за виновността на подсъдимата.

По отношение на останалите веществени доказателства, описани в мотивите на обжалваната присъда /т.6 от съдебната фаза/, същите са правилно кредитирани като относими към предмета на доказване, съхранявани са надлежно в деловодството на съда до

предявяването им в съдебните заседания, като с внасяне на обвинителния акт са предадени под опис на служител на СГС, отговарящ за съхраняването на веществени доказателства. Самите веществени доказателства до разпечатването им от Председателя на първоинстанционния съдебен състав в съдебното заседание, са съхранявани в запечатана кутия (кашон), където са намерени всички позиции по приемо-предавателния протокол, запечатани в отделни пликове. На подсъдимата и на нейните защитници са били предоставени презаписи на всички видеофайлове, иззети на досъдебното производство на различните материални носители, за да ѝ бъде осигурена в пълен обем защитата.

Първоинстанционният съд, в мотивите на присъдата си, изрично е посочил, че от доказателствената съвкупност следва да се изключи съхраняването по делото като веществено доказателство един брой стъклено шише за хранене от 125мл, с надпис „Nuk“. Като мотиви за това е изложено, че не се сочи по никакъв начин връзката на това шише с обстоятелствата, които следва да бъдат доказани по делото, а наличието на самото шише на първо място не доказва, че всички бебешки шишета в УМБАЛ” СОФИЯМЕД” ООД са били стъклени, а не пластмасови и на второ място, че именно с това шише е подсъдимата е удряла пострадалата, в каквата връзка липсват каквито и да било доказателства. При така изложеното, първоинстанционният съд е правилно е оправдал подс.К. по обвинението в тази му част, която не е била и протестирана.

Въззивния съдебен състав споделя изводите на СГС и относно назначените експертизи, поради което и не намира основание да преповтаря същите.

По отношение на двете назначени във въззивното производство Комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза и експертиза в областта на съдебната медицина и Съдебна медицинска експертиза, при назначаването и участието на експертите и тяхната компетентност в съответните области, не са били налице основания за отводи на същите по реда на чл.148 от НПК. Участвалите вещи лица при изготвяне и на двете експертизи са специалисти от съответната област на науката, със съответната професионална квалификация –образование и специалност, уточнена при проведеният разпит на вещите лица по реда на чл.282 от НПК. Заключениеята на същите са обосновани и пълни, отговарящи на изискванията на закона, като при изготвяне на заключенията са били взети в предвид и всички събрани по делото доказателства. В предвид на всичко това, са неоснователни развитите доводи в пледоарията на защитата на подсъдимата, че не следва да се кредитират, тъй като не са спазени изискванията на Наредба №2 и са постановени в нарушение на чл.17 и чл.26 от същата, а СМЕ на пострадалата е била извършена без личен преглед на пострадалата Н.. При разпита на вещите лица, д-р Д. е уточнила, че е ползвала вече извършения физикален преглед на пострадалата от друг детски невролог, който я е диспансезирал /поел е и се е ангажирал с провеждане на наблюдение и лечение на детето във времето/ и не е било необходим такъв, тъй като при един физикален преглед към настоящия момент, в който се провежда лечение с медикаменти, то е възможно да не настъпи гърч, но нормалния физикален преглед не изключва заболяването.

СГС е изложил фактическата обстановка, кредитирайки и събраните и приети по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства по делото, имащи отношение към предмета на доказване. Направените доводи в жалбата относно липсата на детайлизиране на писмените доказателства не ограничава правото на защита от страна на подсъдимата, тъй като в мотивите първоинстанционният съд е посочил и тяхното местонахождение по делото. Фактическата обстановка е изградена въз основа на прецизен анализ на всички събрани по делото доказателства, в тяхната съвкупност. Изложени са обстойни мотиви по отношение на доказателства, които не са ценени и са изключени като такива от първоинстанционният съд от доказателствената съвкупност при изграждането на фактическата обстановка, които се споделят и от настоящата съдебна инстанция и не е нужно да бъдат преповтаряни.

Направеният анализ на събраните по делото доказателства от СГС и липсата на съществени противоречия относно фактите, предмет на доказване по делото, се възприема от настоящия въззивен съдебен състав, поради което правилно и законосъобразно е прието, че се налага единствено възможния и правилен правен извод, че подс.К. е осъществила състава на чл.116, ал.1, т.4, пр.2, т.5, т.6, пр.2 и пр.3, във вр. чл.115, във вр. чл.18, ал.1 от НК както от обективна, така и от субективна страна. От обективна страна, подс.К. в периода от 01.49 часа до 03.12 часа на 18.04.2015г. ,чрез нанасяне на множество удари по главата и тялото на бебето Н.Р. Д., чрез притискане и душене на детето, което е било на три дни към момента на деянието, е направила опит да го умъртви, като единствено осъществява високоспециализирани и адекватни медицински грижи от лекари в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД и МБАЛ „Токуда болница София“ АД са предотвратили неизбежния смъртен изход за детето. При тези нейни действия, малолетната Н.Р. Д. е получила тежка черепно-мозъчна травма, свързана с фрактура на парietалната кост, обширни двустранни контузионни огнища, субарахноидна хеморагия, предимно парietотемпорално двустранно, дифузен тежък мозачен оток със суспектни данни за частично тонзиларно вклиняване. Деянието на подсъдимата е било извършено по особено мъчителен начин за пострадалата и с особена жестокост. Същото е довършено по своята същност, като предвидените в закона и искани от подсъдимата последици – смъртта на малолетната Н.Р. Д., не са настъпили, поради независещи от подсъдимата причини. Единствено висококвалифицираната медицинска помощ и предприетите действия от лекарите в УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД и в МБАЛ „Токуда болница София“ АД, са предотвратили неизбежния смъртен изход от деянието на подсъдимата. В тази насока са категоричните становища на два независими експертни екипа - от една страна съдебните лекари д-р Ц. Н. Г., д-р З. А. Т. и д-р Е. Г. И. в заключението на допълнителната съдебномедицинска експертиза (т.2, л.452-л.458 ДП) и потвърдено при нейното приемане в съдебното заседание на 09.02.2017г. (т.5, л.20-л.30 от съдебното производство), а от друга на специалистите по двете комплексни петорни съдебномедицински експертизи - доц. д-р Н. Г. Ж. - неонатолог, доц. д-р Л. А. П. - специалист по образна диагностика при ВМА, д-р Н. В. В. - неврохирург, д-р В. Х. Н. - съдебен лекар и д-р Р. Т. Х. - съдебен лекар в заключенията

на експертизите от т.2, л.463-л.473 на досъдебното производство (приета в съдебното заседание на 09.02.2017г. - т.5, л.30-л.41 от съдебното производство) и от т.5, л.216-л.234 на съдебното производство (приета в съдебното заседание на 20.06.2017г. - т.5, л.366-л.377 от съдебното производство).

Правилен и законосъобразен е изводът на първоинстанционният съд относно наличието на четири квалифициращи признака по чл.116, ал.1 от НК –убийство на малолетно лице, намиращо се в безпомощно състояние, по особено мъчителен начин за пострадалата и извършено с особена жестокост. Този извод е съобразен с константната съдебна практика, като СГС и изложил убедителни мотиви относно този си извод. Обектът на посегателството Н.Р. Д. е било лице, което не е навършило 14 години и е малолетно според българското право, бебе на три дни, което с оглед на това се е намирало в безпомощно състояние - не е могло да окаже никаква съпротива срещу действията на подсъдимата К., зов за помощ или опит да се избегне малтретиране като това, сторено от подсъдимата К.. Особено мъчителния за Н.Р. Д. начин, първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е извел от продължителността на ударите, упражненото душе, разтърсването и засягането на жизненоважни органи /разширяването на главата с три сантиметра вследствие на развиващия се мозъчен оток и притискането на жизненоважни центрове в мозъка/, са причинили на детето значителни страдания, които то е могло да осъзнае и е реагирало чрез болезнен плач, свиване и изпъване на крайниците, отказ да се храни. Подсъдимата Е. Й. К. е извършила деянието и с особена жестокост, тъй като нанесла е многобройни удари, със значителна сила и локализирани по различни части на жизненоважните органи на тялото, в един продължителен период от време и на няколко пъти. Посочените квалифициращи обстоятелства на чл.116, ал.1 от НК, са били съзнавани от подсъдимата към момента на извършване на деянието. Налице са безспорни доказателства за авторството на деянието от страна на подсъдимата. Както бе посочено по – горе, при излагане на фактическата обстановка, са налице видеозаписи, създадени във връзка с осъществяване на основната функция на болничното заведение - опазване на живота и на здравето на пациентите в това заведение - в случая на безпомощни бебета. Върху видеозаписите са фиксирани пряко следи от извършеното от подсъдимата К. престъпление и съобразно трайната съдебна практика могат да бъдат използвани като пряко доказателство за извършеното деяние в качеството на веществено доказателство, фиксирало следите от престъплението. На всички представени по делото записи са извършени задълбочени експертни изследвания от две технически експертизи - тройна и петорна, които по категоричен начин, научнообосновано и подробно обяснено от вещите лица в съдебните заседания при приемането на експертизите, установяват автентичността на записите, липсата на манипулации в самите записи и в записаното видеосъдържание. За това, че травмите на бебето Н.Р. Д. са нанесени от подсъдимата по време на нейното нощно дежурство по заснетия от охранителната камера начин са категорични и медицинските експертизи, но по технически път напълно е изключена възможността за манипулация на видеозаписите. Вещите лица обясниха при приемането от съда на петорната техническа

експертиза и значението на прекъсването от една секунда при два от заснетите файлове и невъзможността в тази една секунда да бъдат извършени каквито и да било действия върху файловата система и върху самите файлове. В двете технически експертизи е отговорено по категоричен начин и на въпросите, свързани с установеното видеосъдържание, включително и при извършеният от съда оглед на вещественото доказателство. Обстоятелството, че именно подсъдимата Е. Й. К. е лицето, което е записано да нанася десетки удари на бебето Н.Р. Д., както правилно и законосъобразно е прието от първоинстанционният съд, се подкрепя и от показанията на свидетелите Ф. и Н., които са разпознали при гледането на записа подсъдимата категорично, от показанията на св.Н., която също е оприличила записаната акушерка на подсъдимата К.. Първоинстанционният съд е обсъдил на база останалият доказателствен материал както показанията на посочените двама свидетели, така и показанията на Св.Н. С. Ф.. Последната посочва и редица белези, по които е разпознала подсъдимата, включително по нейното работно облекло. Правилно и законосъобразно не са кредитирани показанията на св. М. Л. Б. - санитар в УМБАЛ” СОФИЯМЕД” ООД, в предвид това че същите са неясни и неточни, липсата на категоричност за дата на срещата ѝ с подсъдимата, какво точно е носела подсъдимата и дали тя е имала багаж или не, като твърди единствено липса на спомен подсъдимата да е носела багаж. Обстоятелството, че подсъдимата е била дежурна акушерка в нощта на 17.04.2015г. срещу 18.04.2015г. се установява от писмените доказателства по делото, включително от саморъчните отбелязвания в рапортната тетрадка, подписани от подсъдимата К., от нейните обяснения, от показанията на св.Т.Д., която описва своите контакти с подсъдимата по повод на детето Н., от показанията на св.Н. С. П.-П., която описва протичането на дежурството и действията на подсъдимата вечерта преди заспиването на бебетата и сутринта при установяването на т. нар. „жълтеничка”, от показанията на св.Д.И. П. - дежурния в нощта на 17.04.2015г. срещу 18.04.2015г. акушер в отделението по акушерство и гинекология на УМБАЛ” СОФИЯМЕД” ООД, от показанията на св.Г. К. И. - дежурен същата нощ лекар в отделението по акушерство и гинекология. Това че единствено подсъдимата през нощта е била дежурна и е влизала в стаята на бебетата се потвърждава както от заключението на петорната техническа експертиза, която описва всички влизания и излизания в тази стая. Правилно СГС е дал вяра на назначените по делото СМЕ, които са дали отговор на поставените им задачи с необходимата пълнота и компетентност. Експертите и по повторната СМЕ, след запознаване с доказателствата в техния пълен обем към момента на приключване на съдебното следствие, са отговорили че се касае черепно-мозъчна травма, получена в малките часове на 18.04.2015год., както и че констатираната фрактура е позволила развитието на субгалеален кръвоизлив /хематом/, който се е развил бавно и постъпенно, за период от няколко часа /най-често от три до шест часа, с възможност и за по – дълъг период и до 48часа, в зависимост от интензитета на кръвене/. Вещите лица по посочената експертиза са дали отговор и за причината поради която не е бил забелязан този отток преди 19,30часа на 18.04.2015год., а именно че се касае за локален оток, който не винаги може да бъде забелязан при прегледа от лекар, който не е неврохирург. На по – късен етап е настъпил и оток на цялата глава със субгалеален хематом, като е отчетено и

увеличаване на обиколката на главата на бебето с 3 см, след което бебето е и транспортирано в болница „Токуда“. Посочената съвкупност от първоинстанционният съд, е правилно и законосъобразно преценена с налагане на единственият извод, че подсъдимата Е. Й. К. е лицето, е упражнило насилието и е нанесло многобройните удари на бебето Н.Р. Д., заснети на записите от охранителната камера в стаята за интензивно лечение и специални грижи за новородени в УМБАЛ” СОФИЯМЕД” ООД. В тази връзка са неоснователни направените възражения относно авторството на деянието. Неоснователни са и възраженията относно това, че не е било предприето от страна на лекарите оперативно лечение, а само медикаментозно такова, което е наведено като възражение във връзка с правните изводи на първоинстанционният съд, доколкото начина на провеждане на лечение и необходимите мерки във връзка с това, са от компетентността на медицинските специалисти и нямат отношение във връзка с правната страна на въпроса в случая, при установена причинно следствена връзка между действията на подсъдимата и настъпилия вредоносен резултат. Това, че детето, което е малтретирано жестоко от подсъдимата К., е именно Н.Р. Д., се установява категорично от показанията на майката на детето - св.С. П. Т.Д., която описва мястото на кошчето - в дясната спрямо входната врата на помещението редица, по средата - между едно момченце и детето на другата родилка от стаята на св.Т.Д.. Установява се и от заключението на петорната техническа експертиза, която подробно описва движението на кошчетата с бебетата до сутринта на 18.04.2015г. Установява се и от заключенията на медицинските експертизи по делото, доколкото единствено детето в средното кошче е бито от подсъдимата с такава сила, която да предизвика установените от експертизите увреждания.

От субективна страна - подсъдимата К. е действала при условията на пряк умисъл. Подсъдимата е могла да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, не страда от психични заболявания и по време на извършване на деянието си е съзнавала общественоопасния характер на своето деяние, предвиждала е неизбежното настъпването на общественоопасните последици от това деяние - смъртта на насилваното бебе и е искала настъпването на тези последици - да причини смъртта на Н.Р. Д.. Тези изводи относно субективната страна на деянието на първоинстанционният съд, се споделят и от въззивния съдебен състав. Както е прието в мотивите на обжалваната присъда, очевидно броя на нанесените удари, начинът на тяхното нанасяне, продължителността във времето на нечовешкото третиране на пострадалата, душенето с ръце за врата на бебето и притискането на главата и тялото на детето, както и няколкократно повтаряемост на дейността по отношение на новородено бебе, на три дни, в стаята за интензивно лечение и специални грижи за новородени, извеждат прекия умисъл на подсъдимата. Същата е съзнавала, че силните удари с ръце в жизненоважни области на тялото на бебето и душенето с две ръце по шията на новороденото неминуемо ще причинят неговата смърт, но въпреки това е продължавала действията си, т.с. искала е настъпването на тази смърт като резултат от тези действия.

Във връзка с възражението, направено от защитата на подсъдимата, във връзка с

умисъла и правната квалификация на деянието ѝ, първоинстанционният съд е изложил аргументите си относно това, че се касае за опит за убийство, останал недовършен поради независещи от подсъдимата причини, а не за умисъл за причиняване на телесна повреда. Изложените аргументи относно действията на подсъдимата /брой и сила на ударите, продължителността на действията, насочеността на същите към жизненоважни органи, тяхната повтаряемост, душенето в областта на врата и притискането на тялото и главата малолетната Н./ и направеният извод на СГС относно това, че деянието е извършено при пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК, се споделят и от въззивния съдебен състав. Правилно и законосъобразно е прието от първата инстанция, че се касае за довършен опит към убийство, който извод е направен въз основа на събраните по делото доказателства. Съдебната практика е непротиворечива, че когато се касае за нанасяне на с голяма сила на множество удари в областта на жизненоважни органи, каквато е и главата, деецът не може да прецени и отмери силата на ударите си така, че същите да доведат до причиняване единствено и само на телесна повреда, а е налице и представата че смъртта закономерно ще настъпи, т.с. налице е пряк умисъл. В настоящия казус не е настъпила смъртта на пострадалата Н., но това не се дължи единствено и само на обстоятелството на лекарската намеса, а не на прекратяване нанасянето на удари от подсъдимата. В производството по делото е установено безспорно, че действията на подсъдимата по отношение на пострадалата, са били от естество да причинят летален изход и според становището на експертите, изготвили СМЕ по делото, същият е бил неизбежен, ако не е била компетентната намеса на лекарите и проведеното успешно лечение в МБАЛ „Токуда“ АД.

В предвид на изложеното, неоснователни са и направените възражения от защитата на подсъдимата относно субективния елемент, засягащ и липсата на установен мотив за извършване на деянието. Обстоятелството, че съдебните инстанции не са във възможност да установят мотива за извършване на инкриминираното деяние, не налага автоматично извод за липса на субективния елемент. Подсъдимата Е. Й. К. отрича да е извършила деянието, не е познавала родителите и семейството на пострадалата преди инкриминирания период. Както правилно е приел първоинстанционният съд, че какъвто и да е бил конкретният мотив, каквито и да са били точните причини, подтикнали подсъдимата К. да направи опит да убие новородената Н.Р. Д., няма нищо, което да оправдае това поведение и да омаловажи стореното от подсъдимата Е. Й. К.. В съдебната практика се приема, че липсата на мотив не изключва хипотезата за извършване на престъпление по чл.116 от НК.

С оглед на изложеното, са неоснователни претенциите на защитата на подс.К., че са налице обстоятелства за преквалифициране на деянието от така повдигнатото обвинение по чл.116, ал.1, т.4, пр.2, т.5, т.6, пр.2 пр.3 във вр. чл.115, във вр. чл.18, ал.1 от НК в такова по-леко наказуемите състави, предвидени в Глава Втора, Раздел II от Особената част на НК.

В допълнението на жалбата по подс.К., са направени възражения за допуснати съществени нарушения от страна на органите на досъдебното производство, довели до съществени процесуални нарушения и които според настоящия съдебен състав, са

неоснователни по следните съображения:

- относно първоначалния ѝ арест, извършен от полицейските органи на 23.04.2015год. на осн. чл.72, ал.1 от ЗМВР за срок от 24 часа, за времето от 9,00часа. Посочената разпореда дава възможност на полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, като към посочената дата е имало достатъчно данни, че подсъдимата попада в кръга на посочените лица. Ето защо от една страна не може да се приеме, че съответният служител, извършил ареста е действал извън дадените му правомощия от закона, а от друга подсъдимата е имала законова възможност да обжалва заповедта по чл.72, ал.1 от ЗМВР пред съответния административен съд, което няма данни да е било сторено.
- Относно момента на осигуряване на адвокатска защита: Разследващите органи са направили искане до АК с предоставена правна помощ на осн. чл.94 от НПК и осигуряване на защита, в което искане е посочено, че защитникът следва да се яви на 23.04.2015год. в 17,30часа в сградата на 01-РУ – СДВР за извършване на процесуално – следствени действия. Като защитник на подс.К. е бил определен адв.И. А. от АК – София, без да бъде разяснено на подсъдимата правото ѝ на защитник от момента на задържането ѝ в 09,00часа на 23.04.2015год. При така констатираното нарушения, първоинстанционният съд е изключил като източник на доказателства всички действия, извършени с подс.К. преди 17,35часа на 23.04.2015год. /Протокол за освидетелстване на подсъдимата и протокола за разпознаване на лица, ведно с приложения албум с него/. По отношение на последния, настоящият съдебен състав не споделя изводите на първата инстанция за изключването му от доказателствената маса по делото. Причините за това са в това, че разпознаването е било проведено в периода от 17,50-18,00часа, след като подсъдимата е имала осигурен защитник, за проведеното процесуално следствено действие е бил съставен протокол, подписан от същия. Доколкото такова действие по разпознаване не е било необходимо, с оглед на достатъчно доказателства за това че подсъдимата е именно лицето, то това не е съставлява процесуално нарушение, с което да е било нарушено правото на защита на подсъдимата.
- Възражението за задържането, като средство да бъде принудена подсъдимата да си признае авторството – подсъдимата отрича още от самото начало на задържането си да е извършила нещо незаконно на 17/18.04.2015год., включително и при проведения разпит след привличането ѝ като обвиняема на 23.04.2015год. в 18,17часа.
- Относно определяне на наблюдаващият прокурор по делото съгласно изискванията на чл.9 от ЗСВ и чл.9 от НПК, същото няма пряко отношение към повдигнатото обвинение и осъществяването на правата на подсъдимата. В ДП, от една страна, в протокола за привличане на подсъдимата като обвиняема и проведения в последствие разпит като обвиняема от 23.04.2015год., е отразено че извършените действия са били докладвани на дежурен прокурор доколкото същите са били извършени извън рамките на фиксирания работен ден и преписките се разпределят на дежурен прокурор, а от

друга страна не са били налице основанията на чл.47, ал.1 във вр. чл.29, ал.1, т.1, т.4-8 и ал.2 от НПК за да се отведе даден прокурор или да се иска отвод на същия.

- Относно оплакването, че органите на ДП са работили само по една версия, свързана с извършване на деянието от подсъдимата, без да бъде извършена проверка и за други възможности за настъпване на вредоносния резултат. Органите на досъдебното производство и съдебните органи са длъжни да събират и проверяват доказателства както уличаващите обвиняемия в престъпление, така и оневиняващите такива, въз основа на които да вземат решение по вътрешно убеждение. Но за наблюдаващия прокурор и разследващите органи остава преценката относно работната версия по обвинението, начина и средствата с които се установяват обстоятелствата по нея, а в последствие въз основа на събраните доказателства да се прави преценка дали е налице друга хипотеза за развоя на събитията и във връзка с която необходимо ли е да бъдат събирани и още доказателства. Правото на защита на обвиняемата е гарантирано, като остава възможността да направи обосновано искане относно събирането на още доказателства, включително и оневиняващи такива. Видно от събраните по досъдебното производство доказателства, а в последствие и пред първата инстанция, подсъдимата К. не е била лишена от тази възможност. Ето защо твърдяното процесуално нарушение, според настоящия съдебен състав не е подкрепено с установеното в корлиците по делото.
- Относно оплакването в жалбата, че не е било иззето и приложено по делото записващото устройство, намиращо се към инкриминирания период в стаята за новородени в УМБАЛ „Софиямед“, като по този начин в последствие са били унищожени оригиналите на записите и устройството върху което са били направени, същото не представлява нарушение на процесуалните правила, което да е ограничило правото на защита на подсъдимата. Тези доводи са били развивани и пред първата инстанция, която е изразила мотивирано становище в мотивите на обжалваната присъда. Относно хронологията на приобщаването на тези веществени доказателства в хода на досъдебното производство, във фактическата обстановка е посочена същата, обсъдени са и съответните експертизи във връзка с това, включващо и становището на експертите, че по представените за изследване преносима памет, с надпис „Kingston“ и приобщения с протокол за доброволно предаване DVD R, не са били манипулирани. При това положение относно установената автентичност на записите, САС отхвърли като неоснователно и това възражение, направено в допълнението на жалбата на подсъдимата срещу присъдата, включително и по отношение на възражението относно оспорването на заключенията на техническите експертизи, изследвали приобщените по делото видеозаписи. При разпита си, вещите лица от петорната СТЕ по делото, са се аргументирали допълнително относно това, че приобщените записи по делото, не са били обект на манипулации. От една страна, вещите лица посочват, че за това е необходимо полагането на огромен обем от работа, в един продължителен период от време на високо платени специалисти в тази област. От друга страна, при констатираните във видеозаписа 25 кадъра в секунда, то за да бъде осъществена

каквато и да е била манипулация, е необходимо да бъде работено кадър по кадър, тъй като в противен случай при външна намеса биха останали следи /различни цветност, яркост, контраст, цветна температура и т.н./. Във връзка с констатираната еднократно разлика между някой от файловете, съдържащи се във видеозаписите по делото, вещите лица са дали мотивиран отговор, че същите се дължат на софтуера – на записващото устройство е необходимо време да финализира предходния файл, за да започне запис на следващия. По отношение на констатираната разлика между посоченото в записа време и астрономическото такова, вещите лица са посочили че е в рамките на един час назад от последното и са изложили аргументите си относно същата в приетото заключение по петорната СТЕ. Посочената разлика, не води до промяна на извода по същество на делото и авторството на деянието.

- Относно оплакването, че при предявяване на материалите по делото в досъдебното производство, не са били предявени на подсъдимата и нейния защитник всички събрани доказателства, а именно: снимки от скенер на пострадалата Н., записите от охранителната камера в УМБАЛ“Софиямед“, то това нарушение не е от кръга на съществените, доколкото в съдебната фаза пред първата инстанция, СГС е събрал и проверил необходимите за изясняване на обективната истина доказателства, извършен е оглед на веществените доказателства, каквито са и сочените видеозаписи.
- Относно възражението, че внесенят обвинителен акт, във връзка с който е образувано и съдебното производство не отговаря на законовите изисквания, тъй като съдържал само селективно пресъздадена фактическа обстановка, без да съдържа факти относно извършеното от подс.К. престъпление, без да е посочен механизма на деянието, без да са изброени смекчаващи вината обстоятелства, въззивният съдебен състав, намира същите за неоснователни. Обвинителният акт отговаря на изискванията на чл.246 от НПК, тъй като е посочено начина на причиняване на телесните увреждания на малолетната Н. /нанесени удари с ръка и стъклено шише в областта на главата и тялото, душене, притискане с ръце в областта на врата, притискане на главата и тялото/, посочен е периода /от 01,49ч до 03,12 часа на 18.04.2015год./, описано е влошаването на здравословното състояние на бебето Н., описани са и предприетите в последствие мерки на лекарите от УМБАЛ“Софиямед“ и тези не медицинския екип на болница „Токуда“, където пострадалата е била транспортирана по спешност. Изложени са фактите относно влошаване на здравословното състояние на бебето Н., получените от него увреждания и медико-биологичната характеристика на същите. Изложената фактология в обвинителния акт е достатъчна, за да може подсъдимата К. да разбере обвинението и да организира защитата си по фактите и по правото. Непосочването на смекчаващи вината обстоятелства, не е накърнило правото на защита на подсъдимата, тъй като тяхната преценка е била предмет на обсъждане от съда, доколкото последния е намерил наличието на такива, за разлика от прокурора.
- По отношение на възражението за законността на съдебния състав, разгледал делото като първа инстанция и постановил обжалваната присъда, следва да се отбележи че тези въпроси са били предмет на разглеждане от СГС, във връзка с които са били

изискани и приложени справки за разпределение на съдебни заседатели по делото, график за разпределение на младши съдии от НО при СГС към с.з. на 17.03.2016год. както и заповед на председателя на СГС за утвърдени Вътрешни правила за случайно разпределение на делата и за заместване на съдиите в НО на СГС, протокол за избор на докладчик – избран на случаен принцип чрез системата за ЦСРД. Същите установяват по какъв начин е бил сформиран съдебния състав, разгледал делото и настоящият съдебен състав на въззивния съд не намира основание да приеме, че е налице твърдяното нарушение. Не са констатирани и обстоятелства някой от членовете на съдебния състав, разгледал делото като първа инстанция да е бил предубеден или заинтересован от изхода на делото, за да са налице основанията на чл.29 от НПК.

- По отношение на възраженията за невярно съдържание на протоколите от проведените съдебни заседания от 21.01.2016год., от 17.03.2016год., от 18.04.2016год., от 03.06.2016год., въззивният съд не установи да са налице такива данни, включително и искане за поправка на същите, с изключение на този от 03.06.2016год., което не е било уважено. Не е налице и незаконен отказ на първоинстанционния съд за звукозапис на съдебните заседания. Случаите, когато се извършва на звукозапис е законово уредено в разпоредбата на чл.125, ал.1 от НПК и чл.311, ал.3 от НПК във вр. чл.237-239 от НПК и касае преценката на съда за осъществяването му, поради което в настоящия казус след като първоинстанционният съд е преценил, че не се налага извършване на звукозапис при провеждане на съдебните заседания по делото, то отказът сам по себе си не е незаконосъобразен, а при преценка на обстоятелствата по делото въззивния съдебен състав не намери и че с него е допуснато процесуално нарушение.
- Относно възражението за „неправилна поредност при провеждането на разпити на свидетелите по делото“ пред СГС съгласно разпоредбата на чл.280 от НПК, следва да се вземе в предвид, че посоченият ред не е императивна разпоредба, същият може да бъде променян по различни причини, като свидетелите носят отговорност за верността на дадените показания, в казуса –св.Р.Д. и св.С.Т.Д., които са и законовите представители на малолетната частна обвинителка и гражданска ищца Н.Р. Д.. Присъствието на посочените лица при разпита на други свидетели по делото, по никакъв начин не може да се приеме като съществено нарушение на процесуалните правила, с оглед вече отразеното че се касае за свидетели, участници в процеса и на друго процесуално качество, във връзка с което имат и други права и задължения. Следва да бъде отбелязано, че показанията на посочените свидетели, а и на всички останали, са били обект на прецизен анализ от страна на първоинстанционният съд при мотивиране на обжалваната присъда, с оглед на цялата доказателствена съвкупност по делото. Показанията им са последователни, вътрешно непротиворечиви, обективни и както правилно и законосъобразно е приел първоинстанционният съд, същите не противоречат на останалите доказателства по делото. Изложеното важи и по отношение на възраженията относно разпита на

служителите на двете болнични заведения, в които е била осигурена медицинска помощ на пострадалата и които са били разпитани в различни съдебни заседания.

- Относно твърдението в жалбата на подсъдимата, че съдът не е уважил искането им за разпит на свидетели, следва да се отбележи че не са били конкретизирани кои лица и за какви обстоятелства се иска допускането им като свидетели, за да бъде извършена преценка относно подпълването на доказателствената маса. Както бе посочено по – горе, първоинстанционният съд е разпитал като свидетели всички лица имащи отношение към случилото се, възприели отделни обстоятелства по казуса. Такива не са били конкретизирани от страна на защитата и подсъдимата и във входа на проведеното въззивно производство.
- Относно съдържащото се в жалбата възражение, че първоинстанционният съд незаконосъобразно е отказал да събере доказателства, вкл. и отказ да се отвори служебното шкафче на подс.К., да се предоставят веществени доказателства, да се назначат експертизи и т.н., е налице отговор по – горе в мотивите на настоящото решение. Касае се за изяснена фактическа обстановка, при спазване на законовите изисквания за това, при необходимия обем от доказателства, въз основа на които е направен и извода за виновност на подсъдимата. Преценката на първоинстанционният съд е въз основа на вътрешно убеждение, която преценка подлежи на проверка от по – горестоящите съдебни инстанции. САС намира, че отказът на СГС да уважи доказателствените искания на подсъдимата и защитата ѝ не е нарушило процесуалните права на същите и не се е отразил на пълнотата на доказателствената маса.
- Относно възражението, че обжалваната присъда почива единствено на косвени доказателства, които не обосновават един възможен извод относно авторството на деянието, поради което се явява незаконосъобразна, също е неоснователно. В съдебната практика и теория се е господстващо становището, че по отношение на косвените доказателства в процеса, не е важно количеството им /броят/, а обект на преценка следва да бъде дали те, в своята съвкупност, представляват система от факти, които са свързани помежду си, намират ли се в хармония както помежду си, така и с основния факт, и водят ли до един единствен възможен извод, изключващ всички останали. Непротиворечива е съдебната практика и теория относно това, че може да бъде постановена осъдителна присъда и само на база косвени доказателства, стига същите в своята взаимовръзка да водят да единствено възможния извод по отношение на въпроса за това има ли извършено деяние, извършено ли е то от подсъдимия и извършено ли е виновно /чл.301, ал.1, т.1 от НПК/. Както правилно и законосъобразно е прието от първоинстанционният съд, основното доказателство, което подкрепя обвинителната теза, са приобщените като веществено доказателство видеозаписи от охранителна камера, намираща се в стаята за интензивно лечение и специални грижи на новородени в УМБАЛ „Софиямед“ ООД. Посоченото доказателство е пряко такова, тъй като съдържа пряка информация относно основния факт. Същото е било обект на преценка от първоинстанционния съд относно неговата достоверност, обект на

преценка е било и достоверността на косвените доказателства по делото, след което съдът е обсъдил всички доказателства в тяхната взаимовръзка, при констатирана липса на противоречие и е направил обоснован и законосъобразен извод, че подсъдимата е извършила деянието, което ѝ е било повдигнато като обвинение, предмет на настоящото производство.

В предвид на всичко изложено, въззивният съдебен състав споделя изцяло изводите на СГС от фактическа и правна страна.

По отношение на наложеното наказание от първоинстанционния съд и неговия размер, САС намира следното:

Предвиденото наказание за деянието по чл.116, ал.1 от НК вр. чл.115 от НК вр. чл.18, ал.1 НК е „Лишаване от свобода“ от петнадесет до двадесет години, „Доживотен затвор“ или „Доживотен затвор без замяна“.

При определяне на вида на наказанието, първоинстанционният съобразявайки се с разпоредбата на чл.18, ал.2 НК, правилно и законосъобразно е приел, че не следва да налага двете най-тежки наказания, предвидени от българския закон – „Доживотен затвор“ и „Доживотен затвор без замяна“ и ръководейки се от постигане на целите на наказанието по чл.36 от НК и че не се касае за извършено изключително тежко престъпление. Установеното по делото относно личността на подсъдимата води до извода, че целите на наказанието биха могли да бъдат постигнати и налагане на наказание „Лишаване от свобода“. По отношение на извършеното престъпление, същото не може да бъде характеризирано като изключително тежко, тъй като не се разкрива особено висока степен на обществена опасност, надхвърляща значително тази на обикновените случаи на същото престъпление. При тази своя преценка съдът е отчел и наличните смекчаващи отговорността на подсъдимата К. обстоятелства - нейното чисто съдебно минало и представените положителни характеристични данни, обстоятелството, че е вдовица и се грижи за своите деца. Правилно и законосъобразно е прието от СГС, че в случая не са налице основания за прилагане на чл.55 НК или на чл.58, б.”а” НК и за налагане на наказание „Лишаване от свобода” под най-ниския предел, предвиден в закона от петнадесет години. Приетите от СГС смекчаващи вината обстоятелства, се възприемат като такива и от въззивната инстанция, същите не представляват многобройни такива, а и не е налице сред тях и някое изключително такова. Предотвратяването на смъртта на детето се дължи изцяло на причини извън поведението на подсъдимата К., поради което първоинстанционният съд не е приложил разпоредбата на чл.58, б.”а“ от НК, с оглед степента на осъществяване на намерението и причините, поради което престъплението е останало недовършено. Като отегчаващи ината обстоятелства, СГС е приел продължителността, последователността и упоритостта на осъщественото малтретиране на бебето Н., злоупотребата с особеното доверие, което подсъдимата като акушерка е имала, за да се грижи за новородените деца в отделението „Н.” на УМБАЛ „СОФИЯМЕД” ООД, обектът на посегателството - бебе на три дни, наличието на

цели четири отделни квалифициращи обстоятелства, всяко едно по отделно обосноваващо отговорност по чл.116, ал.1 НК, но в своята цялост разкриващи високата степен на обществена опасност на деянието на подсъдимата и на нейната личност. Въззивният съдебен състав приема този извод на СГС относно отегчаващите вината обстоятелства, с изключение на възрастта на пострадалата, тъй като по отношение на това обстоятелство е налице квалифициращ признак по чл.116, ал.1, т.5 от НК в повдигнатото обвинение, което изключва възрастта на пострадалата като отегчаващо вината обстоятелства.

Пред въззивната инстанция се събраха още доказателства относно характеристикните данни на подсъдимата, които единствено и само подкрепят извода на първата инстанция, че подсъдимата е с добри такива. По повод назначената и приета във въззивното производство Комплексна съдебнопсихиатрична и психологическа експертиза и експертиза в областта на трудовата медицина, се установява че с оглед професията на подсъдимата К., интензивния работен график с минимална почивка, не може да е довел до замъглено съзнание поради прегряване, т.нар. болест на професионално прегряване /синдром на Бърнаут/ в инкриминирания период. Вещите лица са се обосновали, че този това състояние не е моментно, а трайно такова с отпечатък върху цялостната ежедневна дейност и поведение на засегнатите от него. Поведението на човек с установен синдром на Бърнаут, според посочената експертиза, се изразява в липса на мотивация и дезагриженост в работата, коренни противоположно на първоначалното поведение при навлизане в кариерата, равнодушие и безразличие към потребностите на зависимите от него, пълна апатия и понижено качество и обем на услугите и влошени самооценка, благополучие и оценка на собствената професионална активност на засегнатите, без никакво желание учене или промяна. Вещите лица не са констатирали такъв в поведението на подсъдимата, при наличните доказателства по делото. Друго характерно нещо за хората засегнати от синдрома Бърнаут, е дистанцирането им, развитие на цинично, дехуманизиращо отношение и поведение към тези за които по презумпция отговарят, изразяващо се в отдръпване и безразличие към потребностите и проблемите и болката на зависимите от професионализма пациенти, ученици и т.н., бездействие от типа „ако плаче, мен какво ме интересува гладно ли е , има ли нужда от повиване, не е мой проблем“, т.с. не е налице агресивност, каквато подсъдимата е проявила към пострадалата Н.. При изготвянето на експертизата, вещите лица са се запознали и с приложената документация във връзка с работното време, смени на подсъдимата. При проведения разпит в съдебно заседание пред въззивната инстанция /04.06.2019год. ,л. 466/, в.л. доц.Ц. е заявила, че липсват обективни данни подсъдимата К. да не се е съгласила с изготвените графици и дежурства. Налице са и доказателства за извършени проверки от ИА „Главна инспекция на труда“ относно продължителността на работното време на подсъдимата, липсата на осигуряване от работодателя ѝ междудневни почивки по реда на чл.152 от КТ, осигуряване на непрекъсната седмична почивка /чл.153, ал.2 от КТ/, нарушаване на императивната забрана за възлагане на работа през две последователни работни смени /чл.141, ал.5 от КТ/, както и констатирани многобройни нарушения при полагане на извънреден труд в „Софиямед“ ООД. Настоящия съдебен

състав приема изброените нарушения на трудовото законодателство като условия, способствали за извършване на деянието от подсъдимата, но същите не бяха ценени като смекчаващи вината обстоятелства, както с оглед липсата на противопоставяне на подсъдимата спрямо това, така и с наличие на изразеното изрично съгласие за някой дежурства. В предвид на изложеното, неоснователни се явяват направените възражения, пред въззивната инстанция, в пledoарията на защитата относно несъставомерността на изводите на вещите лица по Комплексна съдебнопсихиатрична и психологическа експертиза и експертиза в областта на трудовата медицина. Твърдението на защитата за предубеденост на вещото лице доц.Ц., е обосновано единствено и само на обстоятелството, че същото е гледала по телевизията кадри във връзка с обстоятелствата по делото, което само по себе си не може да послужи за извод предубеденост на вещото лице, взело участие в изготвянето на експертизата с други двама експерти. Не са констатирани и нарушения на разпоредбите на чл.17 и чл.26 от Наредба №2 от 29.06.2015год. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица. Твърдението, че направените изводи от вещите лица са несъвместими и изводите са общи относно т.нар.синдром на Бърнаут, не са подкрепени с друга конкретика, извън вече обсъдените по – горе. Вещите лица са направили обстоен анализ на синдрома на Бърнаут, свързвайки признаците му с цялостното поведение на подсъдимата.

Във въззивното производство е била назначена и приета СМЕ относно здравословното състояние на пострадалата Н. към момента на изготвяне на експертизата и същото дали се намира във връзка с инкриминираното деяние. Експертите са констатирали, че в резултат на причинената ЧМТ на пострадалата Н., се е отключила следтравматична симптоматична епилепсия, с три непровокирани фокални пристъпа, което реализира признака постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота. Вещите лица, след като са запознали с доказателствата по делото, са отговорили че към настоящия момент състоянието на детето е добро, което не изключва поставената диагноза, а констатираното подобрене в ЕЕГ изследването е на фона на провежданото лечение с „Конвулекс“, т.с. към момента има е постигнат контрол, но не и излекуване. За да е налице последното, е необходимо да не са налице пристъпи за поне 10 години и без антиепилептични медикаменти през последните 5 години. Здравословното състояние на пострадалата Н. към настоящия момент, с констатиране на получената в резултат на деянието на подсъдимата епилепсия, настоящия съдебен състав отчете като още едно отегчаващо вината обстоятелства. При проведения разпит на вещите лица по така посочената експертиза, експертите са заявили че за отговор на поставените въпроси пред тях не е необходим личен преглед на пострадалата Н., като са изложили аргументите си за това, а именно: при един физикален преглед, извършен към настоящия момент, без детето да направи епилептичен гърч, вещите лица не могат да дадат вярно и обосновано заключение относно наличието на епилепсия. Вещите лица са работили на база извършени други физикални прегледи от друг детски невролог, който е диспансезирал /поел лечението/ и се е ангажирал с провеждане на наблюдение и лечение на детето във времето.

Въпреки събраните доказателства пред въззивната инстанция, коментирани по – горе във връзка и със смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, настоящия съдебен състав не намира основание да коригира извода на първата инстанция, че едно наказание от 18 години „Лишаване от свобода“ ще постигне целите на наказанието по смисъла на чл.36 от НК. В предоставената ѝ последна дума при предходното разглеждане на делото пред въззивната инстанция, подсъдимата е декларативно такова и същото е свързано с молбата ѝ за снизхождение от съда при решаване на делото. При настоящото разглеждане на делото, такова дори не е изразено от подсъдимата, което обстоятелство и с оглед на цялостното ѝ поведение, не може да бъде ценено като смекчаващо такова. Като такива не могат да бъдат приети и продължителните дежурства и спецификата на работата. Мотиви относно последните са изложени по– горе, при обсъждане на Комплексната съдебнопсихиатрична и психологическа експертиза и експертиза в областта на трудовата медицина.

Продължителността на наказателния процес от момента на извършване на деянието към настоящия момент е в размер от по – малко от шест години. Посоченият срок се явява разумен такъв с оглед повдигнатото обвинение, сложността на същото, необходимостта от разпит на множество свидетели и експерти, както и допуснати нови такива пред двете инстанции във връзка с изясняване на обстоятелствата по делото, наведени във съдебната фаза. Според настоящия съдебен състав продължителността на наказателния процес не може да бъде ценена като обстоятелство, което да бъде ценено като смекчаващо такова.

Отключилата в резултат на причинената ЧМТ на пострадалата Н., следтравматична симптоматична епилепсия, с три непровокирани фокални пристъпа, което реализира признака постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота, сама по себе си не води до превес на отегчаващите вината обстоятелства. Както е посочено в отменителното решение на ВКС, при индивидуализация на наказанието „няма място за механичен формален подход при съпоставката между смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за различни фактически констатации, които следва да бъдат съотнесени към степента на обществената опасност на деянието и на дееца“. При преценката на същите увреждания, съдът взе в предвид изложеното по горе относно субективния елемент на престъплението, за което подсъдимата е била призната за виновна – по чл.116, ал.1, т.4, пр.2, т.5 и т.6, пр.2 и пр.3 НК вр. чл.115 НК вр. чл.18, ал.1, пр.2 НК и възприетото относно това, че деянието е довършено, но не са настъпили предвидените от закона и искани от подс.К. общественоопасни последици - смъртта на Н.Р. Д., поради независещи от подсъдимата причини - оказана спешна висококвалифицирана медицинска помощ от лекари в МБАЛ „Токуда болница София“ АД.

Правилно и законосъобразно е приложена от първата инстанция и разпоредбата на чл.57, ал.1, т.2, б.,а“ ЗИНЗС, с определяне на първоначален „Строг“ режим за изтърпяване

на наложеното на подсъдимата Е. Й. К. наказание „лишаване от свобода“.

Налице е било основанието на чл.59, ал.1 НК за зачитане времето от 23.04.2015г. до 24.09.2015г., през което подсъдимата Е. Й. К. е била с мярка за неотклонение „задържане под стража“, както и времето от 24.09.2015г. до 22.07.2016г., през което е била с мярка за неотклонение „домашен арест“ по дело.

С оглед на изложеното за наличие на извършен опит за убийство на Н.Р. Д. от подсъдимата Е. Й. К., правилно е била ангажирана гражданската отговорност по чл.45 от ЗЗД на подсъдимата за извършения от нея деликт по отношение на гражданската ищца Н.Р. Д.. Деянието на подсъдимата е противоправно и виновно и е в пряка и непосредствена причинна връзка с претърпените неимуществени вреди. Същите се изразяват в причинените на детето в ранна възраст огромни болки и страдания, поставянето в опасност на неговия живот, препятстване на нормалното развитие на бебето и детето - полагане на продължителни специализирани медицински грижи, необходимостта от непрекъснато наблюдение на детето, съществуващите според всички разпитани вещи лица и свидетели - лекари възможности за развитие на редица тежки заболявания, които неминуемо ще се отразят психически на развитието на детето и на неговата възможност за нормален и пълноценен живот. Настоящият съдебен въззивен съд споделя изложените в присъдата изводи относно размера в който е уважен предявения и разгледан в наказателното производство граждански иск, поради което не намира за необходимо да ги преповтаря. По отношение на доводите в пледоарията на защитата на подсъдимата, че е налице в практиката дело, по което подсъдимият е бил признат за виновен в извършване на двойно убийство, по което са били уважени граждански иски в размер на 400 000лв.,за разлика от обвинението в настоящото производство, въззивната инстанция не намира основание да коментира същите, тъй като сами по себе си не представляват правен аргумент и не касаят задължителната съдебна практика за съдилищата. Присъденият размер на обезщетението на гражданския ищец , така както е определено от СГС, отговоря напълно на критерия за справедливост по чл.52 от ЗЗД, поради което въззивният съдебен състав не намира основание за изменение на присъдата и в гражданскоправната ѝ част. Правилно и законосъобразно върху уваженият размер на гражданския иск се дължи и законната лихва от деня на увреждането - 18.04.2015г., до окончателното изплащане. Върху уваженият размер на разгледания в наказателното производство граждански иск , на основание чл.2 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК подсъдимата Е. Й. К. правилно е била осъдена дължи заплати държавна такса в размер на 16 000 лв. в полза на съдебната власт, по сметка на Софийски градски съд.

С оглед изхода на делото, първоинстанционният съд е осъдил подсъдимата да заплати разносните, поисканите от частното обвинение и направени от него такива, законосъобразно позовавайки се на чл.189, ал.3 от НПК.

При цялостната служебна проверка, САС не констатира необоснованост,

непълнота на доказателствата или на допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на първоинстанционната присъда.

По изложените съображения и на осн. чл.338 от НПК, Апелативен съд – София, НО, 3-ти състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда от 15.09.2017год., постановена от СГС, НО, 21-ви състав по НОХД №5123/2015год.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протест пред ВКС, в 15-дневен срок, считано от датата на съобщаване на страните, че същото е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____